

Súd: Okresný súd Žilina
Spisová značka: 4C/53/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5118210567
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 05. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michaela Perďochová
ECLI: ECLI:SK:OSZA:2022:5118210567.8

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Žilina v konaní pred sudkyňou JUDr. Michaelou Perďochovou, v spore žalobcov: 2/ K.. Y. S., W.. XX.XX.XXXX, F. T. XXXXX/XX, F., štátny občan SR, 3/ Y.. V. C., W.. XX.XX.XXXX, F. E. H. XXX, T. - Z., Q. XSX, B., V., obaja právne zast. N-advokát, s.r.o., advokátska kancelária so sídlom Lovinského 4408/22, Bratislava, IČO: 51098636, proti žalovanému: Y.. T. T., W.. XX.XX.XXXX, F. T. XXX, právne zast. JUDr. Ján Kasenčák, advokát so sídlom Brečtanova 28, Bratislava, o určenie, že vec patrí do dedičstva, takto

rozhodol:

I. Súd žalobu **z a m i e t a**.

II. Žalovaný **m á** voči žalobcom 2/ a 3/ nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Pôvodní žalobcovia 1/, 2/,3 / sa žalobou doručenou súdu dňa 03.07.2018 domáhali určenia, že pozemok, druh pozemku: záhrada, s parcelným číslom XXX/X, o výmere 512 m2, parcela registra „C“, nachádzajúci sa v katastrálnom území V., obec V., okres F., zapísaný na liste vlastníctva č. XXXX, patrí do dedičstva po nebohom T.. U. S., narodenom dňa XX. S. XXXX, naposledy s trvalým pobytom: I. XXXX/XX, XXX XX F., ktorý zomrel dňa X. S. XXXX, ako aj náhrady trov konania.

2. Žalobu skutkovo odôvodnili tým, že sú zákonnými dedičmi po poručiteľovi U. S., pričom dedičstvo po poručiteľovi bolo prerokované v dedičskom konaní a rozhodnuté vydaním osvedčenia o dedičstve, sp. zn. 38D/210/2012, Dnot 32/2012, zo dňa 25. júna 2014. Žiaden zo žalobcov dedičstvo neodmietol. Súčasťou pozostalého majetku prerokúvaného v dedičskom konaní po poručiteľovi nebola nasledovná nehnuteľnosť: pozemok - druh pozemku: záhrada, s parcelným číslom XXX/X, o výmere: 512 m2, parcela registra „C“, nachádzajúci sa v katastrálnom území V., obec V., okres F., a vedený Okresným úradom Bytča, katastrálny odbor, pre katastrálne územie V., obec V., okres F., na liste vlastníctva č. XXXX. Dôvodom je, že ako výlučný vlastník pozemku je v katastri nehnuteľnosti aktuálne zapísaný žalovaný, pričom táto skutočnosť bránila notárke ako súdnej komisárke prerokujúcej dedičstvo po poručiteľovi zahrnúť pozemok do dedičstva. Žalobcovia sa domnievajú, že predmetom dedičstva po poručiteľovi mal byť aj pozemok, teda že pozemok ako nehnuteľná vec patrí do dedičstva po poručiteľovi. Pozemok, ktorý mal byť zaradený do dedičstva po poručiteľovi, patril už od nepamäti „rodine J./S.“. Pôvodne pozemkovoknižná (PKN) parcela č. XXXX zapísaná v Pozemkovej knihe vedenej pre obec V., v pozemkovoknižnom protokole č. XXX, pôvodne zapísaná „podľa dŕžavy“ v ôsmich pozemkovoknižných vložkách, a to: XXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXX, XXXX a XXXX je identická s parcelou evidencie nehnuteľností č. XXXX o výmere 763 m2 a jej súčasťou je celý pozemok. Celú parcelu PKN č. XXXX postupne od roku 1906 do roku 1938 nadobudli do svojho vlastníctva kúpnyimi zmluvami starý otec poručiteľa - Y. J., jeho manželka - stará mama poručiteľa Y. J., rodená R. a matka poručiteľa, E. S., rod. J., narodená dňa 2.04.1905, ktorá zomrela 08.10.1982. Matka poručiteľa zavŕšila uvedený proces

ešte v roku 1938, keď na základe kúpnych zmlúv nadobudla vlastnícke právo k všetkým ostávajúcim spoluvlastníckym podielom na parcele PKN č. XXXX, čím sa stali Y. J., Y. J. a matka poručiteľa jedinými vlastníkmi parcely PKN č. XXXX. Prevod vlastníckeho práva k uvedeným zvyšným spoluvlastníckym podielom na parcele PKN č. XXXX potvrdzujú aj vyhlásenia: prehlásenie Y. F. zo dňa 12.09.1967 a prehlásenie K. S. zo dňa 12.09.1967 (na uvedených prehláseniach je preklep v čísle, keď sa uvádza namiesto čísla 2 číslo 9, teda na miesto správne „parc. č. XXXX a XXXX“ sa tak z dôvodu tejto zrejmej chyby v písaní uvádza nesprávne „parc.č. XXXX a XXXX“). Počnúc od roku 1938 tak už bola parcela PKN č. XXXX dobromyseľne držaná a užívaná výlučne právnymi predchodcami žalobcov ako ich vlastná. Po smrti Y. J. a Y. J. matka poručiteľa súhlasila s dedičskou dohodou vyjadrenou v liste notára JUDr. Jaroslav Řehák zo dňa 28. júna 1950. Matka poručiteľa dedením po svojich rodičoch Y. J. (právoplatná Odevzdávací listina, sp. zn.: D 118/46, zo dňa 20. júna 1953) a Y. J. (právoplatná Odevzdávací listina, sp. zn.: D 55/47, zo dňa 20. júna 1953) nadobudla všetky ich spoluvlastnícke podiely na parcele PKN č. XXXX, a tak sa sama stala výlučnou vlastníčkou celej parcely PKN č. XXXX, teda aj pozemku. Matka poručiteľa po celý svoj život dobromyseľne výlučne držala a užívala celú parcelu PKN č. XXXX, vrátane pozemku, ako svoju vlastnú. Pozemok matka poručiteľa aj obhospodarovala a v rokoch 1950 až 1970 z neho plnila predpísané kontingenty na dodávky živočíšnej výroby (Potvrdenie zo dňa 15.10.1951). Matka poručiteľa však v roku 1967 zistila, že posledné ešte v roku 1938 ňou za pomoci jej manžela realizované prevody spoluvlastníckych podielov na parcele PKN č. XXXX ostatných spoluvlastníkov (hoci už len menšinových) nie sú zapísané v Pozemkovej knihe vedenej pre obec V. vo všetkých pozemkovoknižných vložkách, a to napriek riadne a včasne podanému návrhu na ich vklad, napriek zaplateniu odmeny notárovi Alfrédovi Zwachovi za tento úkon, a hoci tieto napokon podľa jej vedomostí mali byť, a podľa jej presvedčenia aj boli, zapísané v roku 1938 notárom Alfédom Zwachom. Nakoľko nadobudnutie vlastníckeho práva matky poručiteľa bolo jednoznačné, no od roku 1964 sa prestalo zapisovať do pozemkových kníh, tak Miestny národný výbor v Kolároviaciach vyšiel v ústrety matke poručiteľa a zorganizoval stretnutie všetkých bývalých spoluvlastníkov parcely PKN č. XXXX, ktorí chybou vedenia Pozemkovej knihy pre obec Kolárovice boli pri uzavretí predmetnej pozemkovej knihy vedení ešte ako spoluvlastníci, hoci nimi už po roku 1938 neboli. Všetci dotknutí bývalí spoluvlastníci na spoločnom stretnutí potvrdili, že výlučným vlastníkom pozemku parcely PKN č. XXXX, teda parcely EN č. XXXX, teda aj pozemku, je iba matka poručiteľa. Už dňa 12.09.1967 o tom vydali vyhlásenie - prehlásenie, napríklad Y. F. a K. S.. Niekolko dotknutých bývalých spoluvlastníkov si však už presne nepamätalo, či došlo aj k ich vyplateniu v roku 1938 a niekoľko dotknutých bývalých spoluvlastníkov malo záujem na vyjasnení vzťahu k iným pozemkom, a to k parcele EN č. XXXX/X a k parcele EN č. XXXX/X. Iba s takýmito osobami bola následne z opatrnosti dňa 13.09.1967 na Miestnom národnom výbore v Kolároviaciach uzatvorená Dohoda medzi matkou poručiteľa, U. L., I. S., V. S., rodenou V., F. R., V. S., T. V. a Y. S., ktorou došlo matkou poručiteľa k ich opätovnému vyplateniu. Ako vyplýva z uvedenej Dohody jedine F. R., Y. V. a T. V. si už presne nepamätali, či došlo aj k vyplateniu ich ešte v roku 1938 prevedených spoluvlastníckych podielov na parcele PKN č. XXXX a z toho dôvodu došlo k ich opätovnému vyplateniu. Ostatní účastníci Dohody a rovnako tak ani ostatní dotknutí bývalí spoluvlastníci parcely PKN č. XXXX nerozporovali, že došlo v roku 1938 nielen k prevodu ich bývalých spoluvlastníckych podielov na matku poručiteľa, ale že boli aj matkou poručiteľa vyplatení. Výlučné vlastnícke právo matky poručiteľa k pozemku parcely PKN č. XXXX, teda parcely EN č. XXXX, teda aj k Pozemku, bolo následne potvrdené aj v rozsudku Okresného súdu v Žiline, č. k.: 6C/507/1965-38, zo dňa 29. decembra 1967, kde na strane 3 odôvodnenia napadnutého rozsudku, kde matka poručiteľa bola navrhovateľkou, jednoznačne konštatuje, že: „...medzi parcelami navrhovateľky XXXX a XXXX ...“. Po smrti matky poručiteľa 08.10.1982 vydalo Štátne notárstvo v Žiline v dedičskej veci po matke poručiteľa rozhodnutie, sp. zn.: 4D 1645/82, zo dňa 28. októbra 1983, ktoré nadobudlo právoplatnosť 10.09.1984 (ďalej len „Rozhodnutie o dedičstve po matke poručiteľa“), ktorým bola prejednaná aj parcela PKN č. XXXX tak ako bola zapísaná v pozemkovoknižnej vložke č. XXXX a XXXX Pozemkovej knihe vedenej pre obec Kolárovice. Podľa Rozhodnutia o dedičstve po Matke poručiteľa sa jediným dedičom takéhoto majetku po matke poručiteľa stal poručiteľ. Na strane druhej Rozhodnutia o dedičstve po Matke poručiteľa je uvedená poznámka pre Stredisko geodézie Žilina, že na základe tohto rozhodnutia vykoná zápis v prospech syna matky poručiteľa, t. z. poručiteľa. Poručiteľ následne sám dobromyseľne nepretržite držal pozemok ako svoj vlastný a obhospodaroval ho počnúc od právoplatnosti Rozhodnutia o dedičstve po matke poručiteľa až do svojej smrti, čo potvrdzuje aj čestné vyhlásenie R. S. zo dňa 13. októbra 2014. Poručiteľ tak nadviazal na matku poručiteľa, ktorá s parcelou PKN č. XXXX nerušene dobromyseľne nakladala ako so svojou vlastnou, čo preukazuje aj čestné vyhlásenie R. F. zo dňa 20. mája 2014. Konkrétne, poručiteľ nerušene dobromyseľne držal pozemok ako svoj vlastný najneskôr od 10.09.1984 až minimálne do leta roku 2008, kedy R.. U. T. neoprávnene pletivovým plotom ohradil Pozemok zo strany od poručiteľovho

rodinného domu, a od leta roku 2008 až do 7.02.2012, poručiteľ dobromyseľne držal pozemok ako svoj vlastný, hoci bol pri jeho oprávnenej držbe už rušený zásahmi právneho predchodcu žalovaného a žalovaným. V lete roku 2008, teda po 102-och rokoch obhospodarovania pozemku poručiteľom a jeho právnymi predchodcami, sa poručiteľ dozvedel, že Rozhodnutie o dedičstve po matke poručiteľa nebolo zapísané do katastra nehnuteľností, pretože na liste vlastníctva č. XXXX, na ktorom je zapísaný pozemok nie je správne zapísaný poručiteľ, ale nesprávne v ňom je zapísaná iná osoba ako vlastník. Poručiteľ sa zvyšok svojho života snažil chybný zápis v katastri nehnuteľností pri osobe vlastníka k pozemku napraviť. V danom čase medzitým už na pozemku vyrástol rodinou poručiteľa vysadený ovocný sad s jablňami z 80-tych rokov a dvomi čerešňami a orechom ešte z 50-tych rokov 20. storočia. Poručiteľ tiež v období od roku 1982 až do roku 2005 platil sám ako výlučný vlastník pozemku aj daň z nehnuteľností za Pozemok. Y. J., Y. J. a matka poručiteľa nadobudli na základe uzatvorených kúpnych zmlúv výlučné vlastnícke právo k pozemku do roku 1938; po smrti Y. J. a Y. J. zdedila iba matka poručiteľa po Y. J. a Y. J. celé ich spoluvlastnícke podiely k pozemku, čím sa rozšíril toho času spoluvlastnícky podiel matky poručiteľa na pozemku a matka poručiteľa sa tak stala v roku 1950 výlučným vlastníkom pozemku. Pokiaľ by aj Matka poručiteľa svoj spoluvlastnícky podiel k pozemku predstavujúci zvyšnú časť všetkého spoluvlastníckeho podielu k pozemku nenadobudla na základe kúpnych zmlúv už v roku 1938 (pričom žalobcovia tvrdia, že nadobudla), hoci návrh na vklad prevodu vlastníckeho práva bol riadne (bez väd) a včas podaný, a to v dôsledku chyby pri zápise vkladov v pozemkovej knihe vedenej pre obec Kolárovice zrejme zapríčinených zlyhávaním inštitúcií z času po Mníchovskej dohode bezprostredne pred druhou svetovou vojnou, tak matka poručiteľa by tento zvyšný spoluvlastnícky podiel k pozemku aj tak nadobudla najneskôr jeho vydržaním podľa § 116 ods. 1 zákona č. 141/1950 Zb. Občiansky zákonník v znení účinnom do 31. marca 1964. Matka poručiteľa by tak výlučné vlastnícke právo k pozemku aj tak nadobudla najneskôr uplynutím desaťročnej vydržacej doby jej oprávnenej držby pozemku, čiže najneskôr uplynutím 1. januára 1961; a po smrti Matky poručiteľa výlučné vlastnícke právo k pozemku nadobudol iba poručiteľ. Poručiteľ až do leta roku 2008 žil v presvedčení, že na základe Rozhodnutia o dedičstve po matke poručiteľa zdedil celé výlučné vlastnícke právo k pozemku, teda nie len väčšinový spoluvlastnícky podiel k pozemku. V roku 1971, podľa Identifikácie parciel Strediska geodézie pre okres Žilina zo dňa 21.07.1971 bol síce v evidencii nehnuteľností evidovaný vlastnícky vzťah k pozemku parcele PKN č. XXXX, identickej s parcelou EN č. XXXX, o výmere 763 m² (súčasťou ktorého je Pozemok) tak, že o výmere 636 m² (spoluvlastnícky podiel na parcele EN o veľkosti 5/6 z celku) patrí Matke poručiteľa podľa evidenčného listu č. XXX a o výmere 127 m² (spoluvlastnícky podiel na parcele EN o veľkosti 1/6 z celku) patrí V. S., rodenej F. podľa evidenčného listu č. XXX. Obdobne tak bolo aj vo Výkaze plôch ku geometrickému plánu č. 762-438-73 na rozdelenie parcely č. XXXX zo dňa 25. októbra 1973, ktorým sa parcela PKN č. XXXX, identická s parcelou EN č. XXXX rozdeľovala na parcelu EN č. XXXX/X (identickú s Pozemkom) a parcelu EN č. XXXX/X. V uvedených súvislostiach je však potrebné zdôrazniť, že spoluvlastnícke podiely rodiny S. boli nadobudnuté matkou poručiteľa už v roku 1938, čo dotknutá V. S., rodená F. rešpektovala a potvrdila aj pri podpise vyššie spomínanej Dohody zo dňa 13.09.1967 uzatvorenej medzi matkou poručiteľa, U. L., I. S., V. S., rodenou V., F. R., V. S., T. V. a Y. S.. Je tiež potrebné zdôrazniť, že Poručiteľ sa o takýchto identifikáciách parciel dozvedel až po roku 2008, a dovtedy o nich nevedel, a ani k nim nemal prístup. Poručiteľ pritom nadviazal na držbu a užívanie pozemku ako svojho vlastného na svojich starých rodičov a matku poručiteľa, a keďže nikto nikdy až do leta roku 2008 výlučné vlastnícke právo jeho a jeho predchodcov k Pozemku nespochybňoval, tak ak by aj po matke poručiteľa nezdedil celé výlučné vlastnícke právo k pozemku, hoci bol o tom dôvodne presvedčený, tak by aj tak nadobudol výlučné vlastnícke právo k pozemku najneskôr vydržaním, čiže uplynutím vydržacej doby podľa § 134 v spojení s § 872 ods. 6 Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 01.01.1992, teda najneskôr 01.01.1992 (t. z. najneskôr v deň nadobudnutia účinnosti zákona č. 509/1991 Zb., ktorým sa mení, dopĺňa a upravuje Občiansky zákonník). Poručiteľ svoje výlučné vlastnícke právo k pozemku nikdy nepreviedol, a bol tak ku dňu svojej smrti jediným (výlučným) vlastníkom pozemku. Poručiteľ plne realizoval svoje výlučné vlastnícke právo k pozemku až do leta roku 2008, keď mu v jeho plnej realizácii začal brániť právny predchodca žalovaného, no poručiteľ dobromyseľne pokračoval v oprávnenej realizácii svojho vlastníckeho práva k Pozemku až do svojej smrti. Žalobcom v realizácii ich vlastníckeho práva a dedičského práva ku dňu podania tejto žaloby bráni žalovaný. Poručiteľ preto bol ku dňu svojej smrti jediným (výlučným) vlastníkom pozemku, teda pozemok patrí celý do dedičstva po poručiteľovi. Žalobcovia ako jediní dedičia po poručiteľovi majú každý z nich subjektívne dedičské právo k pozemku, ktoré však v súčasnosti je porušované žalovaným.

3. Žalovaný vo vyjadrení k žalobe zo dňa 30.01.2020 poukázal na res iudicata v zmysle ustanovenia § 230 Civilného sporového poriadku. Táto námietka prekážky veci rozsúdenej je založená na skutočnosti,

že žalobcovia a žalovaný boli účastníkmi súdneho konania v rovnakom postavení v konaní vedenom na Okresnom súde v Žiline pod sp. zn. 6C/160/2008 (ďalej aj ako "pôvodné konanie"). Žalobcovia sa tak stali ako univerzálni sukcesori. Totožnosť veci je daná nielen tým, že strany sporu vo veci vedenej na Okresnom súde v Žiline pod sp. zn. 4C/53/2018 sú totožné s účastníkmi konania vedenom na Okresnom súde v Žiline pod sp. zn. 6C/160/2008, ale aj predmetom sporu. Predmetom pôvodného konania bolo určenie vlastníckeho práva v prospech poručiteľa žalobcov k pozemku, druh pozemku: záhrada s parcelným číslom 787/1, o výmere 512 m², parcela registra "C", ktorý sa nachádza v katastrálnom území V., obec V., okres F. a ktorý je zapísaný na liste vlastníctva č. 5115 vedenom Okresným úradom Bytča, katastrálnym odborom. Aj keď predmetom konania v pôvodnom konaní bolo určenie vlastníckeho práva v prospech pôvodného žalobcu a poručiteľa žalobcov, v priebehu pôvodného konania žalobca zomrel, preto terajší žalobcovia ako univerzálni sukcesori boli povinní zmeniť žalobu o určenie vlastníckeho práva na iný predmet konania, a to určenie, že vec patrí do dedičstva. Žalobcovia v pôvodnom konaní taktiež predložili aj osvedčenie o dedičstve, ktorý ako dôkaz o právnom nástupníctve použili na preukázanie aktívnej vecnej legitímácie a na vstup do konania namiesto pôvodného žalobcu. Preto vzhľadom na skutočnosť, že Okresný súd v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 6C/160/2008 žalobu žalobcov zamietol aj napriek preskúmaniu všetkých nimi tvrdených skutočností, ktoré v tomto konaní vedenom na Okresnom súde v Žiline pod sp. zn. 4C/53/2018 opätovne uvádzajú, a tento rozsudok Okresného súdu v Žiline pod sp. zn. 6C/160/2008 bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 6Co/444/2015 a následne bolo dovolanie žalobcov odmietnuté uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Cdo 231/2016. Žalovaný preto navrhoval, aby súd podľa ustanovenia § 161 ods. 2 C.s.p. konanie zastavil.

4. Žalobcovia v replike zo dňa 19.11.2018 konštatovali, že žalobkyňa 1/, ich matka počas sporu dňa 19.10.2018 zomrela. Poukázali na to, že z vyjadrenia žalovaného vyplýva, že žalovaný výslovne nepoprel skutkové tvrdenie v žalobe, že žalovaný je vedený v katastri nehnuteľností ako výlučný vlastník pozemku, ani tvrdenie, že pozemok patrí do dedičstva po poručiteľovi. V zmysle uvedeného preto podľa § 151 ods. 1, ods. 2 CSP pre účely ďalšieho konania treba považovať medzi stranami za nesporné minimálne to, že pozemok patrí do dedičstva po poručiteľovi, čo je skutočnosť, ktorá nebola zo strany žalovaného účinne popretá. S námietkou prekážky rozsúdenej veci nesúhlasili. Medzi sporovými stranami prebiehalo na okresnom súde pod sp. zn. 6C/160/2008 súdne konanie, v ktorom sa pôvodne poručiteľ a neskôr žalobcovia a matka žalobcov ako navrhovatelia domáhali voči žalovanému ako odporcovi (predtým voči rodičom žalovaného) určenia, že sú podielovými spoluvlastníkmi, každý v podiele o veľkosti 1/3, a to k pozemku parcela KN-C č. XXX/X - záhrady o výmere 512 m², nachádzajúcej sa v kat. úz. V., evidovanej na LV č. XXXX, vedenom Okresným úradom Bytča, katastrálnym odborom. Okresný súd túto žalobu zamietol rozsudkom zo dňa 25. novembra 2014, č. k. 6C/160/2008-548, ktorý bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Žiline z 25. novembra 2015, č. k. 6Co/444/2015-641. V prípade konania vedeného pod sp. zn. 6C/160/2008 išlo o súdne konanie, v prípade ktorého je daná totožnosť strán, ale nie je daná aj totožnosť predmetu sporu so súdnym sporom vedeným pod sp. zn. 4C/53/2018. V prípade konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 6C/160/2008 išlo o vlastnícku (určovaciu) žalobu, ktorou sa poručiteľ ako skutočný vlastník domáhal určenia svojho vlastníctva proti žalovanému ako tabulárnemu vlastníkovi, ktorý je zapísaný v katastri nehnuteľností. Išlo teda o určovaciu žalobu podľa § 80 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku. Žalobcovia v tejto žalobe však neboli úspešní. Dôvodom bola skutočnosť, že hoci súd pokračoval v konaní so žalobcami ako dedičmi po poručiteľovi ako pôvodnom navrhovateľovi, ktorý v priebehu konania zomrel dňa 7. februára 2012, títo nezmenili žalobný návrh tak, že by sa domáhali určenia, že pozemok patrí do dedičstva po poručiteľovi, ale zmenili žalobný petit tak, že sa domáhali určenia, že sú podielovými spoluvlastníkmi, každý v podiele jedna tretina. K tomu Krajský súd v Žiline uviedol v rozsudku z 25. novembra 2015, č. k. 6Co/444/2015-641, že „navrhovatelia nemôžu svojím žalobným návrhom obísť dedičské konanie, ale jediným procesne prípustným prostriedkom by mohla byť žaloba o určenie, že sporná nehnuteľnosť patrí do dedičstva po poručiteľovi U. S., nar. XX.XX.XXXX, zomrelom XX.XX.XXXX. Z ustálenej judikatúry súdov, jednoznačne vyplýva, že spor o tom, či súčasťou dedičstva po poručiteľovi je určitá vec (hnuteľná či nehnuteľná), sa v občianskom súdnom konaní typovo rieši žalobou dedičov na určenie, že poručiteľ bol v deň svojej smrti vlastníkom veci; je tomu tak práve preto, že ak je po poručiteľovi viac dedičov a dedičstvo ohľadne spornej veci nebolo vyporiadané, nemôžu sa dedičia bez ďalšieho domáhať, že sú (spolu)vlastníkmi veci. S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu, návrh navrhovateľov, ktorí odvodzovali svoje spoluvlastnícke právo k spornej nehnuteľnosti u každého v podiele 1/3 tým, že spornú nehnuteľnosť nadobudli do podielového spoluvlastníctva sčasti dedením po svojom právnom predchodcovi - U. S., nar. XX.XX.XXXX, zomrelom XX.XX.XXXX, nemôže byť dôvodná“. Krajský súd

v Žiline v citovanom rozsudku teda uzavrel, že žalobcovia v prípade konania vedeného pod sp. zn. 6C/160/2008 ne zvolili procesne vhodný typ žaloby, pretože mali zvoliť žalobu o určenie, že vec patrí do dedičstva, resp. že poručiteľ bol ku dňu svojej smrti vlastníkom určitej veci, pričom zvolili nesprávne žalobu o určenie, že sú vlastními pozemku. Z tohto dôvodu v prípade daného sporu vedeného súdom pod sp. zn. 4C/53/2018 zvolili už procesne správny typ žaloby, t. j. dedičskú žalobu podľa § 212 ods. 1 CMP, ktorou sa domáhajú, že pozemok patrí do dedičstva po poručiteľovi. V danom prípade je daná výlučne len totožnosť strán, ale nie totožnosť predmetu sporu t. j. odlišné predmety sporov, aj keď sa týkali čiastočne zhodných skutkových okolností. Vzhľadom na to, že v prípade predmetného sporu sa uplatňuje iný nárok a iný petit (dedičská žaloba podľa § 212 ods. 1 CMP) než sa riešil v súdnom konaní vedenom pod sp. zn. 6C/160/2008 (určovací žaloba), ide o odlišný druh nároku a teda nie je splnená podmienka totožnosti predmetu sporu.

5. Súd uznesením č. k. 4C/53/2018-115 zo dňa 30.09.2020 rozhodol o pokračovaní v konaní so žalobcami v rade 2/ a 3/ ako dedičmi po pôvodnej žalobkyni 1/.

6. Súd vo veci samej nariadil pojednávanie na deň 21.04.2022, na ktorom vec prejednal v prítomnosti žalobcu 2/, právneho zástupcu žalobcov a právneho zástupcu žalovaného. Po vyhlásení dokazovania za skončené súd odročil pojednávanie za účelom verejného vyhlásenia rozsudku na deň 19.05.2022.

7. Právny zástupca žalobcov na pojednávaní v celom rozsahu zotrval na podanej žalobe. Poukázal na to, že predmetný pozemok, čiže súčasná parcela registra „C“ 787/1, vznikol odčlenením z pôvodnej pozemkovo-knižnej parcely č. XXXX, ktorá bola pôvodne podľa dŕžavy reálne rozdelená po častiach do 8 pozemkovo-knižných vložiek uvedených v žalobe. Súčasná parcela registra C XXX/X je pritom už len zlomkom z takejto pôvodnej pozemkovo-knižnej parcely, ktorý v celosti leží v priestore, ktorý bol zapísaný na pozemkovo-knižnej vložke XXXX. Právni predchodcovia dotknutého poručiteľa, a to jeho starý otec J. a jeho stará matka Y. J., pred rokom 1938 nadobudli vlastnícke právo k časti pozemkovo-knižnej parcely XXXX zapísanej na pozemkovo-knižnej vložke XXXX, kde toto nadobudli v celosti a k časti parcely pozemkovo-knižnej vložky XXXX zapísanej v pkn. vložke XXXX, kde toto nadobudli najskôr len v ideálnom podiele 10/18. Už len tieto podiely zodpovedali 5/6 celkovej výmery celej pôvodnej pkn. parcely XXXX a tieto kompletne prekryvali aj súčasnú parcelu registra C katastra nehnuteľností č. XXX/X, ktorá je predmetom sporu. Do roku 1938 matka poručiteľa E. S. za pomoci jej manžela otca poručiteľa U. S., staršieho, odkúpila všetky ostatné spoluvlastníckeho podiely a časti na predmetnom pozemkovo-knižnom pozemku č. XXXX, teda nielen tie ostávajúce na pozemkovo-knižnej vložke č. XXXX, ale aj tie toho času zapísané na všetkých ostatných pozemkovo-knižných vložkách, ktorých bolo pôvodne 8, hoci už len zlomkové časti, okrem, ktoré patrili už v tom čase Y. a Y. J.. Uvedené potvrdzujú aj už v súdnom spise založené spolu so žalobou vyhlásenia pána K. S. a Y. F. z roku 1967, ktorými títo potvrdili odkúpenia ostatných častí, pričom pani E. S. riadne a včas podala návrh na vklad k týmto kúpnyim zmluvám a zaplatila aj príslušnú odmenu notárovi. Po smrti Y. a Y. J. pani E. S. zdedila celú časť pozemkovo-knižnej parcely č. XXXX zapísanú na pkn. vložke XXXX, teda aj celý priestor súčasnej parcely registra C č. XXX/X, ktorý je predmetom sporu a tiež aj ich podielu na pkn. vložke XXXX a tak spolu s tými ostatnými odkúpenými časťami a spoluvlastníckymi podielmi bola presvedčená, že sa stala súčasne už výlučným vlastníkom celej pôvodnej pozemkovo-knižnej parcely č. XXXX. Pani E. S., matka poručiteľa v roku 1967 náhodou zistila, že v evidencii nehnuteľnosti je z neznámeho dôvodu vedená nesprávne len ako spoluvlastník vo veľkosti 5/6 v celku na parcele evidencii nehnuteľností č. XXXX. Čiže toho času evidencia nehnuteľností nezohľadnila, že pani E. S. ešte pred rokom 1938 odkúpila aj zostávajúce a časti na pôvodnej pozemkovo-knižnej parcele č. XXXX, čiže bola jej výlučným vlastníkom. V roku 1967 už nebolo možné opraviť chýbajúci zápis v pozemkovej knihe, keďže od roku 1964 zákonom o evidencii nehnuteľností už nebolo možné vykonávať zápisy do pozemkových kníh. Tento zostávajúci podiel na pkn. vložke č. XXXX, pritom pani E. S. aj tak nevyhnutne aspoň vydržala najneskôr dňa 2. januára 1961, teda podľa § 116 ods. 1 stredného Občianskeho zákonníka, čiže Zák. č. 141/1950 Z.z. Občiansky zákonník, čiže uplynutím 10 rokov jej aspoň takéto oprávnenie držby počítanej od účinnosti predmetného stredného Občianskeho zákonníka. Po smrti E. S. X.XX.XXXX výlučné vlastníctvo k pozemku nadobudol dedením iba dotknutý poručiteľ. Poručiteľ až do leta roku 2008 žil nerušene v presvedčení, že po E. S. zdedil výlučné vlastnícke právo aj k súčasnému pozemku parcely registra C č. XXX/X kat. úz. V., čiže ten ktorý je predmetom sporu. Z uvedeného dôvodu poručiteľ pán U. S. označený v žalobe za každých okolností aspoň vydržal toto vlastnícke právo k pozemku k parcele registra C č. XXX/X a toto najneskôr 11.11.1994, kedy uplynula vydržacia doba počítaná od právoplatnosti príslušného rozhodnutia o dedičstve po E. S., keďže podľa ustálenej rozhodovacej praxe pre vydržanie treba započítať aj dobu

pred 1.januárom 1992, ako vyplýva napr. z uznesenia NS sp. zn. 7NCdo/7/2012 zo dňa 29.januára 2014. Doplnil, že žalovaný mal dostatok možností, aby predkladal akékoľvek prostriedky procesnej obrany, nekonal tak, napriek tomu, že bol zo strany súdu dodržaný postup na doručovanie žaloby, repliky žalobcu, keďže tak nekonal, argumentoval iba res iudicata, avšak v tomto konaní ide o iný žalobný nárok. Mal za to, že všetky skutkové tvrdenia uvedené v žalobe sú nesporné a navrhoval, aby súd prípadné ďalšie prostriedky procesnej obrany zo strany žalovaného nepripustil. Pokiaľ ide o to, že údajne v odôvodnení rozhodnutia v inom konaní ohľadom iného nároku bolo spochybnené vlastníctvo zo strany žalobcov, poukázal, že v danom konaní bolo povedané, že najprv treba vec predediť, až potom možno hovoriť o tom, v akom vlastníctve to nadobudnú žalobcovia. Tam sa žalovalo, že každý to má v 1/3, čo nie je možné, a to je ten dôvod, ako rozhodol súd. Konalo sa o tom inom nároku, čiže v inej veci. Pokiaľ ide o otázku vydržania, ide o skutkové tvrdenie, ktoré je tu nové, ktoré malo priestor na to, aby zaznelo, ktoré nie je dôvod, aby bolo teraz pripustené. Od začiatku nebola dobromyseľnosť zo strany žalovaného, ani jeho predchodcu. Od momentu začatia sporu by nemohol byť dobromyseľný, pretože vedel o tom, že strany žalobcov sa sporia o dané vlastnícke právo. Takže z tohto pohľadu nemohla plynúť vôbec vydržacia doba, nemohol to ani žalovaný vydržať, ale ani pán U. T. s jeho manželkou pred ním. Súd nie je na to, aby sanoval procesnú pasivitu žalovaného v rámci kontradiktórneho procesu. Keď súd nad rámec návrhov strán vlastne vôbec pripojil rozhodnutia, tak vlastne riešil otázku, ktorá je otázkou toho, či sú alebo nie sú splnené podmienky pre vedenie konania, a podmienky pre vedenie konania sú splnené, pretože res iudicata tam nie je, nie je možné nad rámec tohto vôbec sa zaoberať predmetnými rozhodnutiami, ako nad rámec toho otázky v časti vedenia konania nemôže ani žalovaný sa odkazovať na nejaké údaje súdu známe, alebo neznáme skutočnosti. Mal to byť žalovaný, kto mal včas uskutočňovať jeho prostriedky procesnej obrany. To znamená, že už nemožno prihliadať samotne napr. už na otázky odôvodnenia a ani nie je ani prípustné už pripájať akýkoľvek spis už v danom konaní. Všetko potrebné súd má už aj v spise pre rozhodnutie.

8. Právny zástupca žalovaného na pojednávaní poukázal na konanie sp. zn. 6C/160/2008 s tým, že pôvodnú žalobu dal pán S., následne v roku 2012 zomrel. Jeho právny zástupca mohol zmeniť túto žalobu, ale ju nezmenil a naďalej trval na tom, aby sa určilo vlastnícke právo k mŕtvemu. Potom následne si zmyslel, že je 1/3, nepredložil k tomu absolútne žiadne relevantný podklad, právny titul, na podklade ktorého by pani S., matka, pán S. a pani C. boli tretinovými podielovými spoluvlastníkmi. Produkovali neskutočné množstvo dôkazov, žiadne nepreukazovali tento nárok. Takže vlastne od roku 2008 až do 25.11.2014, neurobili absolútne žiadne správne kroky. Okresný súd žalobu zamietol, ale žalobu zamietol nielen z toho dôvodu, že žalobcovia žiadali každý 1/3, ale zároveň z dôvodu uvedenom v odôvodnení rozsudku, a to najmä na strane 20, kde súd už v tom čase nepovažoval nárok žalobcu za nesporný a mal pochybnosti a aj z týchto dôvodov vlastne žalobu zamietol. Krajský súd to potvrdil, NS dovolanie odmietol. Doplnil, že pokiaľ ide o určovacie žaloby, tak pri občiansko-právnych nárokoch pri podaní určovacej žaloby sa neprerušuje premlčacia doba. Takže 16.11.2005 ako vyplýva aj zo spisu 6C/160/2008 právni predchodcovia žalovaného nadobudli predmetný pozemok, takže ak by tu bola nejaká pochybnosť, začala plynúť vydržacia doba, žalovaný, ich syn si môže započítať túto dobu, takže najneskôr 16.11.2015 prípadne mohol nadobudnúť vlastnícke právo už vlastne aj vydržaním. Táto žaloba bola podaná v júli 2018, takže zjavne po uplynutí 10-ročnej vydržacej doby, takže tým pádom, ak by súd nebol toho názoru, že je to res iudicata, tak v takom prípade navrhoval zamietnuť žalobu aj z toho dôvodu, že žalovaný nadobudol vlastnícke právo vydržaním, pričom k prerušeniu 10-ročnej vydržacej doby ani nedošlo, pretože počas plynutia tejto doby bola žaloba zamietnutá a to či už rozsudkom z 25.11.2014, alebo potom následne krajský súd toto rozhodnutie potvrdil, takže táto doba plynula kontinuálne a uplynula 16.11.2015. Poukázal najmä na odôvodnenie na strane 20 predmetného rozsudku: „len skutočne na margo otázky vlastníctva E. S., rod. J. si súd dovoľí uviesť, že so súdom zisteného a vyššie uvedeného skutkového stavu vyplýva pochybnosť o navrhovateľmi tvrdenom výlučnom vlastníctve E. S., rod. J.. Dotknutá parcela pkn. č. XXXX, ktorej časti zodpovedá sporná parcela KNC č. XXX/X, totiž nebola zapísaná len na pkn. vložke č. XXXX a XXXX, ako na tieto poukazovali navrhovatelia, ale aj v ďalších vyššie spomenutých pkn. vložkách, vrátane pkn. vložky č. XXX, z ktorej zápisu v časti B odvodzovali svoje vlastníctvo odporcovia, a to v každej s poznámkou dľa dŕžavy s odkazom na pkn. protokol č. XXX. Pochybnostiam súdu nasvedčuje tiež dohoda spísaná MNV v Kolároviaciach dňa 13.9.1967, z ktorého je možné vyvodiť, že E. S., rod. J. s určitosťou nebola k tomuto dňu výlučným vlastníkom parcely pkn. č. XXXX v k. ú. V.. Keďže sa k tomuto dňu večitého úžitku v prospech nej mali odplatne vzdať F. R. za odmenu 100 Korún, Y. V., rod. S. za odmenu 300 Korún a T. V. za odmenu 50 Korún a za parcelu, ktorá sa nachádzala za Y. domom, pričom E. S., rod. J. dňom popísania dohody mala parcely prebrať a ešte len vstúpiť do ich úžitku. Súčasne z obsahu

dohody vyplýva, že U. L. ako účastník tejto dohody sa nevzdal v prospech E. S., rod. J. večitého úžitku k parcele č. XXXX, ale v parc. č. XXXX/R. a č. XXXX/X. K uvedenému záveru nasvedčujú aj zápisy v jednotlivých pkn. vložkách, do ktorých bola zapísaná parcela pkn. č. XXXX. A preto v zmysle ust. § 134 ods. 2 Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 31.3.1983 nemohla z dôvodu nepreukázania registrácie tejto dohody Štátnym notárstvom nadobudnúť E. S., rod. J. zmluvne žiadne spoluvlastnícke podiely k parcele pkn. č. XXXX k. ú. V.“. Doplnil, že keď vo vyjadrení, ktorým napísal, že ohľadom predmetu tohto sporu sa viedlo súdne konanie vo veci sp. zn. 6C/160/2008, tak tým jasne odkázal, že všetky skutočnosti, ktoré sú relevantné pre toto konanie, sú v tomto spise. Res iudicata sa nemôže takto úzko interpretovať, že raz si skúsim jeden typ žaloby typu určenie vlastníckeho práva, a keď mi netrkne, že pôvodný žalobca zomrel a dám tam niečo úplne iné, tak jednoducho môžem to vyskúšať znova tým správnym typom. Už v tom pôvodnom súdnom konaní 6C/160/2008 mohli zmeniť žalobu s tým petitom, ktorý teraz aj v tomto konaní 4C/53/2018 vlastne je. Opiera sa výlučne najmä o spis 6C/160/2008. Tam je preukázané, že pôvodní žalovaní 1/, 2/ nadobudli vlastnícke právo 16.11.2005, a potom následne v roku 2009 to nadobudol žalovaný, ktorý je žalovaný 3/, súd dokonca vydal aj predbežné opatrenie, zakázal mu nakladať. Konanie sp. zn. 6C/160/2008 skončovalo aj tento predmet konania. Po oboznámení listín, ktoré sú súčasťou spisového materiálu uviedol, že pokiaľ ide o jednotlivé listiny, navrhuje k akýmkoľvek čestným vyhláseniam, ktoré produkovala strana žalobcu na ne neprihliadnuť. Tieto listiny nemajú žiadny právny význam pre predmet sporu. Všetky skôr smerujú k nejakému údajnému vydržaniu vlastníckeho práva, pričom tu sa v predmetom konaní vlastne tvrdí, že pán S. tu nadobudol úplne z iného titulu. A pokiaľ ide o posledné tri vykonané dôkazy, a to rozsudok OS v Žiline, rozsudok KS a uznesenie NS SR, v tomto smere namietal, že boli vykonané dôkazy len týmito listinami, pretože mal byť pripojený celý spis, a to z nasledovných dôvodov, jednak v zmysle § 186 ods. 1 CSP, je to skutočnosť známa súdu z jeho činností a tým pádom nemôže poukazovať na skutočnosti, ktoré boli produkované v tomto spise a zjavne uviedol, že vec 6C/160/2008 je vo vzťahu k tejto veci res iudicata. Obsah rozhodnutí súdov obsahuje len to najpodstatnejšie pre predmet sporu, ale v súdnom konaní 6C/160/2008 sa žalovaný, či už 1/ alebo 2/, pôvodní účastníci konania, alebo potom vlastne aj žalovaný 3/ vyjadroval vlastne skutkovo aj ku vlastníckemu právu predchodcu, teda pani Stískalovej, pričom v spise bolo na čísle LV aj listina označená ako správa katastra, teda identifikácie zo strany Správy katastra Bytča, kde bolo jasne identifikované, o akú parcelu ide, bol preukázaný právny sled, ako to nadobudla pani L., ktorá to následne previedla na žalovaného 1/ a 2/. To že sa okresný súd týmito skutočnosťami nezaoberal a nezaoberal sa hmotným právom, vyplynulo jedine z tej skutočnosti, že žalobcovia urobili procesnú chybu. Ale pritom vlastne žalovaní nemohli podať proti tomuto odvolanie a proti odôvodneniu rozsudku, že je nedostatočný, odvolanie prípustné nie je, takže nie je na vinu samotného žalovaného, že jednoducho súd sa vlastne nezapodieval touto skutočnosťou, a preto si aj bol toho názoru, že ten záver súdu o tom, že neexistuje res iudicata, je predčasný, pretože súd sa zaoberal len odôvodnením samotného rozsudku, ale nie je možné sa zaoberať len odôvodnením samotného rozsudku, ale všetkými skutočnosťami, ktoré proste jednotlivé strany sporu vlastne produkujú. Opačná judikatúra je síce taká, že jednoducho súd má odpovedať na tie najpodstatnejšie otázky, ale otázka vlastníckeho práva už nemohla byť položená v dôsledku procesnej chyby. Súd by si mal preto pripojiť celý spis 6C/160/2008, prihliadnuť na všetky aj hmotno-právne skutočnosti, ktoré majú vplyv na vyriešenie otázky, či ide o res iudicata, alebo nejde. Ak teda produkoval v rámci vyjadrenia skutočnosť, že existuje res iudicata a že vo veci bolo už raz rozhodnuté, a to pod spisovou značkou 6C/160/2008, mal za to, že súd buď si pripojí celý tento spis, pretože ako hovorí § 186 ods. 1 už spis ako taký je skutočnosť známa z jeho činnosti a tieto skutočnosti sa tým pádom nepreukazujú. Ak by súd oznámil, že v rámci vykonaného dokazovania bude vykonávať dokazovanie len z obsahu odôvodnení rozhodnutí okresného, krajského súdu a NS, v takom prípade by sa bránil tým, že by žiadal pripojiť celý spis. Túto vedomosť nemal, túto sa dozvedel až na samotnom pojednávaní, takže pokiaľ ide o koncentráciu konania, mal za to, že tieto ustanovenia neporušil, ale zároveň naozaj poukazujem na § 186 ods. 1 CSP. Všetky skutočnosti, ktoré sú v spise 6C/160/2008 sa majú ponímať ako skutočnosti známe z jeho činnosti. Pokiaľ ide o samotné listinné dôkazy produkované žalobcom, tie boli rovnaké, alebo približne rovnaké ako aj v samotnom konaní 6C/160/2008. Vlastnícke právo v prospech zomrelého nijakým spôsobom nedeclarovali. Pokiaľ ide o čestné vyhlásenie určitých osôb, ktoré sú vlastne v súdnom spise, sú úplne irelevantné, pretože ak vôbec tak preukazujú nejaké užívanie, ale nie držbu, samotný výsluch aj žalobcu 2/, takisto nepreukázal žiadne vlastnícke právo poručiteľa, aby tento majetok mohol ísť do dedičstva po jeho otcovi. Pokiaľ ide o tvrdenia právneho zástupcu žalobcu, bol toho názoru, že označiť súdne konanie, v ktorom bolo vlastne vykonané všetky dôkazy, ktoré sa týkajú samotného predmetu konania je dostatočné, nie je to žiadna pasivita. V tomto konaní bolo vykonané obsiahle dokazovanie, a aj to svedčí o tom, že tu už raz ohľadom predmetu konania bolo jedno konanie, a teda prekážka veci rozsúdenej existuje. Pokiaľ ide o ďalšie skutočnosti,

pokiaľ ide o prípadné plynutie vydržacej doby, sú to otázky právneho charakteru, ktoré je oprávnený produkovať kedykoľvek, aj žalobca 2/ potvrdil, že v roku 2005 došlo vlastne k prevodu vlastníckeho práva. V súdnom konaní 6C/160/2008 sa už riešila aj otázka spochybnenia vlastníckeho práva, resp. vlastníckeho práva žalovaného, právna kontinuita nadobudnutia tohto vlastníckeho práva a tým pádom bol toho názoru, že žalovaný je vlastníkom.

9. Žalobca na pojednávaní vypovedal, že si pamätá ten sad, na sporovej parcele XXX/X. Ten sad si pamätá z detstva, ešte okolo roku '73, '74, čiže prvá polovica 70-tych rokov, keď tam pravidelne trávili letné prázdniny so sestrou a s rodičmi. Ten sad bol omnoho väčší, ten zasahoval do terajšej parcely XXX/X, tam je teraz rodinný dom, resp. dva rodinné domy postavené. V tom čase to vyzeralo ako lúka, na konci ktorej bolo jedno humno a na druhom konci bolo druhé humno v podstate a bol to sad s ovocnými stromami, boli tam čerešne, višne a orech, nejaké slivky, nejaké jasene. Potom to s otcom vyrezali asi v 80-tych rokoch, keď to zdedil, pravidelne sa na tom sade hrávali, so susedmi hrávali futbal. Hydina sa tam pásala, sliepky, husi. Užívali to, resp. brali to, že je to babkine, rešpektovali jej nariadenie, keď prikázala otcovi, keďže to už bola stará pani, aby jej pokosil, tak pokosil trávu, oberali, keď bolo treba tak čerešne, v jeseni orechy. Pravidelne sme to obhospodarovali. Keď sa začala výstavba toho domu na tej parcele XXX/X, tak vtedy mama s otcom povedali, že to babka podarovala, v podstate bol to otcov bratranec, podarovala parcelu, aby si mohol vystavať dom. V tom mieste tých parciel bola ešte taká drevená hojdačka, píľili tam drevo s otcom v 80-tych rokoch. On tam trávil po odchode do dôchodku, od roku 2003 tam trávil v podstate viac ako pol roka, kosil tam trávu, oberal, staral sa o ten sad, pooral, sadil tam zemiaky, mal tam zeleninu posadenú a vždy bol nadšený, že proste úroda sa vydarila. Ani v najmenšom nepripustil, že by to mohlo byť vlastníctvom niekoho iného a v roku 2005, keď ich navštívila, v tom čase neznáma pani s nejakým mladým mužom, po jej odchode zostal v šoku, proste 10 -15 minút nerozprával a nakoniec z neho vypadlo, že to nie je jeho, ona mu to prišla ponúknuť na predaj. On hovoril, že určite to nebude kupovať, načo by kupoval vlastnú parcelu, ukazoval jej tam dedičské rozhodnutie z 83 roku, čo po svojej mame mal. Tam boli zapísané v podstate podiely z tej parcely. Využívali to, nikdy nikto neprišiel, nenárokoval si, plot tam opravovali v 80-tych rokoch, taký drevený plot. Jednoducho vôbec do toho 2005 roku nikoho nenapadlo, že by to bolo niekoho cudzieho, alebo že by tam chodil niekto, alebo že by to užívali a vlastníctvo bolo niekoho iného. Takže jednoducho bol to šok pre celú rodinu, že zrazu to zostalo bez toho sadu, čo bolo dovtedy dané ako neoddeliteľná súčasť toho celého vlastníctva. V podstate od toho roku 2005 sa to začalo, začal súdny spor a otec odvtedy už s nejakou obavou išiel do tých V., že čo mu tam ešte ukradnú, čo mu tam ešte zoberú atď. A ku koncu života pripúšťal už aj myšlienku, že by to predal. V podstate dovtedy mal k tomu citový vzťah, ale už bol taký znechutený, že jednoducho nechcel sa na to pozeráť. Doplnil, že býval v Bratislave v tom čase s rodičmi, chodievali tam v lete, niekedy cez víkendy, v podstate aj počas roka, ale v lete už niekedy na 2 - 3 týždne, ale ešte v čase, keď babka žila, keď to obhospodarovala. Po jej smrti, resp. keď to otec zdedil, tak tiež tam chodievali minimálne raz za dva mesiace.

10. Súd vo veci vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi predloženými stranami sporu, výsluchom žalobcu 2/ a oboznámením sa s obsahom celého spisového materiálu, pričom zistil nasledovný skutkový stav:

11. Z výpisu z Listu vlastníctva č. XXXX vedeného pre okres F., obec V., k. ú. V. vyplýva, že na liste vlastníctva je evidovaná parcela registra "C" XXX/X záhrada o výmere 512 m², pričom ako výlučný vlastník v podiele 1/1 je v časti B zapísaný T. T., rod. T., Y.. a ako titul nadobudnutia darovacia zmluva V XXX/XX zo dňa 21.09.2009 (č. I. 12 spisu).

12. Podľa „Kúpno-predajnej zmluvy“ zo dňa 25.11.1927 „odpredávateľky“ R. T., rod. F., E. L., rod. F., a E. L., rod. H., predávajú Y. J. a manželke Y. R. večite a neodvolateľne pod ťarchou zodpovednosti v obci V. sa nachádzajúci a pozemno-knižne tejto obce pod č. XXX pod E radové číslo 1, m. č. XXX Y. J. a jeho manželke, a to za 2000,- Kčs, kupujúci do práva majiteľstva hneď vstúpi a úžitok a všetky ťarchy a dane znáša. Podpisy na zmluve boli overené Okresným súdom vo Veľkej Bytči dňa 02.12.1927 (č. I. 16 spisu).

13. Podľa výpisu z pozemno-knižnej vložky XXXX, k. ú. V. sa pod por. č. X uvádza parcela č. XXXX a ako spoluvlastníci sú vedení pod B1 Y. J. v 1/2 a Y. rod. R. pod B 2 v 1 (č. I. 18 spisu).

14. V listine vyhotovenej dňa 28.6.1950 R.. R. U. adresovanej E. S., bytom V. č. XXX, sa uvádza, že uskutočnil prejednanie pozostalosti po Y. J. a Y. J., pričom v bode II. uvádza, že všetky nehnuteľnosti

ležiace v V. na Slovensku pripísané, resp. patriace jej zomrelému otcovi a jej zomrelej matke obdrží E. S., proti tomu zaplatí polovicu nákladov vynaložených za prejednanie pozostalosti zomrelého otca a matky, a svojim súrodencom tam určené sumy (č. I. 23 spisu).

15. Podľa Odevzdávací listiny D 55/47, D not. 172/53 vyhotovenej Štátnym notárstvom v Mníchovom Hradišti dňa 20. júna 1953, bolo odovzdané dedičstvo po Y. J., rod. R., pričom pod bodom 2 sa uvádza, že všetky nehnuteľnosti poručiťke pripísané a ležiace v k. ú. V. v cene 4.301 Kčs 40h. nadobúda dcéra E. S.. Podľa tejto listiny sa môže v pozemkovej knihe pre k. ú. V. (Slovensko) na nehnuteľnosti, pokiaľ sa týka podielov na nehnuteľnosti poručiťky Y. J., rod. R. pripísané v hárkoch č. XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX a XXXX vložiť právo vlastnícke pozostalej dcére E. S. (č. I. 21 spisu).

16. Podľa Odevzdavací listiny D 118/46, Dnot. 127/52 vyhotovenej Štátnym notárstvom v Mníchovom Hradišti dňa 20.06.1953, pozostalosť po Y. J. sa podľa tejto listiny pod bodom 2, môže v pozemkovej knihe pre k. ú. V. na nehnuteľnosti, pokiaľ sa týkajú podielov v nehnuteľnostiach poručiťka Y. J. pripísané v hárkoch č. XXX, XXX, XXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX a XXXX vložiť právo vlastnícke E. S. (č. I. 22 spisu).

17. V Prehlásení podpísanom dňa 12.09.1967 K. S., nar. XX.XX.XXXX tento prehlasuje, že svoj podiel na spoločnej lúke, parc. č. XXXX a XXXX predal ešte v roku 1938 U. S.. Od roku 1938 žiaden úžitok zo spoločnej lúky nebral. Zároveň prehlásil ako svedok, že takisto svoje podiely odpredali v roku 1938 L. T., vydatá R., L. E., slobodná, S. U. a jeho manželke E. S.. Svoj podiel odpredala S. U. a jeho manželke aj Q. L., F. M. a F. Y., Q. F. (S.), S. T. a S. H. (č. I. 20 spisu).

18. V Prehlásení podpísanom dňa 12.09.1967 Y. F., nar. v r. XXXX, obyvateľkou obce V., táto prehlasuje, že svoj podiel v spoločnej parceli č. XXXX a XXXX predala ešte v roku 1938 U. S. a jeho manželke E. S.. Od roku 1938 žiadny podiel z tejto spoločnej lúky nepoberala. Ako svedok prehlásila, že zároveň s ňou predali svoje podiely L. E., R. T., rod. L., Q. L., F. M., S. K., Q. F., S. T. a S. H. (č. I. 19 spisu).

19. Dňa 13.09.1967 bola napísaná na MNV v Kolároviaciach DOHODA, v ktorej sa uvádza: „Dnešného dňa sa dostavili na MNV E. S., bytom V. XXX, U. L., V. XX, S. I. a manželka V., rod. V., V. č. XXX, F. R., V. č. XX, V. S., V. č. XXX, T. V., V. č. XXX a Y. S., V. č. XXX za účelom usporiadania úžitku v parcelách č. XXXX/X, XXXX/X, XXXX. Z parcele XXXX/X, XXXX/X vzdávajú sa večného úžitku V. S. za odmenu 300,- Kčs, Štefan Stískala za odmenu 60,-Kčs, S. I. za odmenu 100,-Kčs. Z parcele č. XXXX vzdávajú sa večitého úžitku za odmenu 100,-Kčs F. R., za odmenu 300,-Kčs Y. V., rod. S., zast. svojou matkou Y. S., T. V. za odmenu 50,-Kčs za parcelu, ktorá sa nachádza za Y. domom. Táto dohoda sa netýka pozemku o výmere cca 34 m², ktoré vyvlastnil U. T. pod stavbu rodinného domku. Táto dohoda bola nahlas diktovaná, prečítaná a podpísaná a týmto dňom S. E., ktorá tieto parcele preberá vstupuje do úžitku“. Na listinách sú podpísaní: L. U., F. R., S. I., S. V., V. S., V. T., V., E. S. (č. I. 24 spisu).

20. Rozsudkom Okresného súdu v Žiline zo dňa 29.12.1967 súd rozhodol v spore navrhovateľky E. S., rod. J. proti odporcovi U. Q. o vypustenie pozemku do držby a vlastníctva s príslušenstvom tak, že určuje, že hranica medzi parcelami XXXX a XXXX k. ú. V. je podľa geometrického plánu Ústavu geodézie a kartografie v Žiline zo dňa 27.10.1967 v bodoch H,F,G. Medzi parcelami XXXX, XXXX, XXXX je hranica v bodoch G,D,C,B geometrického plánu. Tieto hraničné body v prírode predstavujú bod H,F drevené stĺpy z plotu, bod G je strom jaseň a body B,C,D je plot odporcu. Účastníci konania nemajú právo na náhradu trov konania. Súčasťou rozsudku je Výkaz plôch ku geometrickému plánu č. 8/67-6C-507/65 vyhotovený Ústavom geodézie a kartografie v Žiline pre okres Žilina, obec Kolárovice dňa 10.12.1967 a geometrický plán (č. I. 25-27 spisu).

21. Z identifikácie parciel vyhotovenej Strediskom geodézie dňa 21.07.1971, súd zistil, že v časti A. stav podľa pozemkovej knihy je uvedená parcela č. XXXX, druh pozemku lúka, vedená v pozemno-knižnej vložke XXXX, a v časti B. stav v evidencii nehnuteľností, tomu zodpovedá zápis parc. č. XXXX, druh pozemku záhrada výmera 125 m² vedená na evidenčnom liste č. XXX, ktorej užívateľom je S. V., rod. F. a výmera 636 m² vedená na evidenčnom liste č. XXX, v ktorom ako užívateľ je uvedená S. E., rod. J. (č. I. 13 spisu).

22. Z výkazu plôch ku geometrickému plánu č. 762-438-73 na rozdelenie parcely č. XXXX, ktorý bol overený Krajskou správou geodézie, kartografie stredisko v Žiline, a to dňa 25.10.1973, vyplýva, že táto

parcela zodpovedá parc. EN č. XXXX evidovanej na EL č. XXX a XXX, ako mala byť zapísaná v pkn. vl. XXX, XXXX, XXXX, kde ako vlastníci v doterajšom stave parcely EN XXXX sú uvedené S. V. v 1/6, S. E. v 5/6, kultúra záhrada výmera 763 m². V novom stave č. parcely XXXX/X ako vlastníci uvedený „doterajší“ záhrada o výmere 533 m² a XXXX/X R. F. a manž. F. Q. záhrada o výmere 620 m² (vytvorená z prac. XXXX/X XXXmX, XXXX/X o výmere 1271 m², a XXXX o výmere 230m²). Súčasťou je aj geometrický plán č. 762-438-73 s dátumom zamerania dňa 05.09.1973. Ďalej z výkazu plôch vyplýva, že ako vlastníci parc. PKN č. XXXX sú vedení v pkn vl. č. XXXX M. U. rod. H. v 1/1, v pkn vl. č. XXXX R. F. v 1/2 a U. F. rod. V. v 1/2, v pkn vl. č. XXX Y. F. rod. V. v 1/3, U. F. v 1/3 a R. F. v 1/3 (č. l. 31-32 spisu).

23. Podľa identifikácie parciel vyhotovenej dňa 01.08.2012 Správou katastra Bytča č. j. K3 219/2012 s účelom vyhotovenia Dnot. 32/2012 je v časti A. stav podľa pozemkovej knihy, prípadne listiny uvedená pkn. vložka XXXX s parcelou par. č. XXXX vedená ako lúka dľa dŕžavy, v časti B. stav podľa údajov určeného operátu KN údaj nevyplnený a v časti C. stav podľa údajov registra CKN tomu zodpovedá parc. č. XXX/X prevedené v 1/1 na nového vlastníka (záznam ťažko čitateľný). Ďalej je uvedená v pozemnoknižnej vložke č. XXXX rovnako parcela XXXX v časti A. stav podľa pozemkovej knihy, je vedená ako lúka dľa dŕžavy, v časti B. stav podľa údajov určeného operátu KN údaje nevyplnené a v časti C. stav podľa údajov registra CKN, je len poznámka prevedené v 1/1 na nového vlastníka (č. l. 14 spisu).

24. Vo vyjadrení obce Kolárovice, obecný úrad, adresovanom pani E. S. zo dňa 14.3.2016, obec uvádza, že podľa evidenčného listu č. XXX zo dňa 09.03.1993 znejúceho na meno nebohého manžela U. S., ktorý bol v uvedenom období podkladom pre vyrubenie dane, vyplýva, že predmetom dane bol aj pozemok č. XXX o výmere 531 m², záhrada. Z uvedeného je preto zrejmé, že jeho užívateľom bol nebohý manžel E. S.. Podrobným zisťovaním však v uvedenom evidenčnom liste oproti pozemku parc. č. XXX je uvedený List vlastníctva č. XXXX, z výpisu z tohto listu vlastníctva, ktorý bol získaný cez internetový portál katastra nehnuteľností, je ako vlastníčka uvedená L. U., rod. E., bytom V. XX, v spoluvlastníkom podiele 1/1, majetková podstata je však prázdna. Ako titul nadobudnutia je uvedené D630/99 a rozhodnutie č. X11/2005 a v iných údajoch pozemky v k. ú. V. zapísané podľa pozemno-knižných podieloch v listine C.D 597/82-74-49, D 598/82-83-92/84. Dane z nehnuteľnosti podľa evidenčného listu č. 150 boli vyrubované od roku 1993 každoročne s prihladnutím na skutočnosť, že v priebehu zdaňovacích období došlo k zmenám a zníženiu dane za pozemky, ktoré si priznali vlastníci, ktorých vlastníctvo preukázali listom vlastníctva. Týmto Obec Kolárovice potvrdzuje, že neeviduje nedoplatky na dani z nehnuteľnosti za požadované obdobia na meno T. U. S., Z.. V súčasnom období sú ako vlastníci pozemku parc. č. XXX uvedení Y. T. T. parc. č. XXX/X o výmere 512 m², záhrady a parcelné č. CKN XXX/X o výmere 8 m², záhrada, F. F., rod. Q. (č. l. 28 spisu).

25. V čestnom vyhlásení R. S., nar. XX.XX.XXXX podpísanom 13.10.2014 a overenom Matričným úradom obce Kolárovice, tento čestne vyhlasuje, že v rokoch 1982 - 2006 na pkn. parcele č. XXXX, CKN parc. č. XXX nikoho iného okrem U. S. mladšieho (1940-2012) a členov jeho rodiny nevidel ani pracovať, ani sa inak pohybovať. Z domu, v ktorom od narodenia býva, má priamy výhľad na predmetný pozemok. Ten v roku 2006 predstavoval krásny ovocný sad, nachádzali sa v ňom okrem iného tri vyše 50-ročné stromy, 2 čerešne a 1 orech, ako aj novšie sadené jablone. Ešte aj dnes dokáže určiť miesto najstarších stromov, hoci tieto na jar v roku 2010 dal vyrúbať vtedajší vlastníci R. U. T.. Toto čestné vyhlásenie vykonal dobrovoľne pre súdne účely E. S., manželky nebohého suseda U. S. mladšieho (č. l. 29 spisu).

26. V čestnom vyhlásení R. F., nar. XX.XX.XXXX v V., podpísanom dňa 20.5.2014 na Matričnom úrade obce Kolárovice, tento čestne vyhlásil, že stavebný pozemok s číslom parcely XXXX/X pod jeho rodinný dom v V. súp. č. XXX, k. ú. V. dostal darom od E. S., rod. J. ako náhradu za jej dlh mojej matke V. F., rod. S.. Stavba jeho rodinného domu bola zrealizovaná v zmysle Rozhodnutia o prípustnosti stavby, ktoré vydal v roku 1974 ONV odbor výstavby a územného plánovania v Žiline pod č. Vyst.894/74- Aš. Do predmetného pozemku s rozlohou 620 m² bola zahrnutá okrem iného časť pkn. parcely č. XXXX (CKN parcela XXX a to 230 m²), ktoré E. S. odstúpili za odplatu jej traja spoluvlastníci. Toto čestné vyhlásenie vykonal dobrovoľne pre súdne účely E. S., manželke jeho nebohého bratranca U. S. (č. l. 30 spisu).

27. Podľa osvedčenia o dedičstve vydanom notárkou Y. R. F., dňa 25.06.2014 po poručiteľovi T. U. S., Z.. nadobudla dedičstvo T. E. S. (č. l. 9-11 spisu).

28. Podľa uznesenia Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 46D/779/2018 zo dňa 14.06.2019, vydanom v konaní v dedičskej veci po poručiteľke T. E. S., rod. F., bola schválená dohoda dedičov o vyporiadaní dedičstva s tým, že dedičstvo nadobúda K. Y. S. (č. l. 104 spisu).

29. Rozsudkom Okresného súdu Žilina sp. zn. 6C/160/2008 zo dňa 25.11.2014 v právnej veci navrhovateľov E. S., K. Y. S., Y. V. C. proti odporcom R. U. T., V. T. a Y. T. T. o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, súd rozhodol, že návrh o určenie, že navrhovatelia 1a/-1c/ sú podielovými spoluvlastníkmi, každý v podielov veľkosti 1/3, a to pozemku parcela KNC XXX/X záhrady o výmere 512 m², nachádzajúce sa v k. ú. V. evidovanej na LV č. XXXX vedeným Okresným úradom Bytča, katastrálnym odborom voči odporcovi 3/ zamietá. Konanie o návrhu navrhovateľov vo vzťahu k odporcom 1/ a 2/ zastavuje. Rozsudkom Krajského v Žiline sp. zn. 6Co/444/2015 zo dňa 25.11.2015 bol rozsudok Okresného súdu Žilina č. k. 6C/160/2008-548 zo dňa 25.11.2014 v prvej vete výroku potvrdený, odvolanie navrhovateľov 1/-1c/ proti druhej vete výroku odmietol. Rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo/231/2016 zo dňa 18. decembra 2017, tento dovolanie žalobcov proti rozsudku Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6Co/444/2015 odmietol (č. l. 181 a nasl. spisu).

30. Na základe takto zisteného skutkového stavu veci súd vec právne posúdil podľa príslušných zákonných ustanovení:

Podľa ust. § 132a ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“) v znení zákona č. 131/1982 Zb. účinnom od 01.04.1983 do 31.12.1991, kto s vecou zaobchádza ako so svojou a so zreteľom na všetky okolnosti je dobromyseľný, že mu vec patrí, má - pokiaľ nie je ustanovené inak - obdobné práva na ochranu, ako má vlastník.

Podľa ust. § 133 OZ v znení účinnom do 31.12.1991, osobné vlastníctvo k veci možno nadobudnúť kúpou, darom alebo inou zmluvou, dedením, rozhodnutím štátneho orgánu alebo na základe iných skutočností ustanovených zákonom.

Podľa ust. § 134 ods. 2 OZ v znení účinnom do 31.03.1983, k zmluve o prevode nehnuteľnosti je potrebná jej registrácia štátnym notárstvom. Vlastníctvo prechádza registráciou zmluvy.

Podľa ust. § 872 ods. 5 OZ v znení zákona č. 509/1991 Zb., ak pred dňom účinnosti tohto zákona vzniklo občianovi právo, aby s ním bola uzavretá dohoda o osobnom užívaní pozemku, ale do účinnosti tohto zákona už nedošlo k dohode, prípadne k jej registrácii právoplatným rozhodnutím štátneho notárstva, vzniká oprávnenému právo na uzavretie kúpnej zmluvy k pozemku, ktorého sa týkalo rozhodnutie o pridelení pozemku do osobného užívania. Ak oprávnený neuplatní svoje právo do jedného roka od účinnosti tohto zákona, právo zanikne. Ak k uzavretiu kúpnej zmluvy nedôjde, nie je dotknuté právo na vydanie bezdôvodného obohatenia (§ 451 a nasl.).

Podľa ust. § 868 OZ v znení zákona č. 509/1991 Zb., pokiaľ ďalej nie je uvedené inak, spravujú sa ustanoveniami tohto zákona aj právne vzťahy vzniknuté pred 1. januárom 1992; vznik týchto právnych vzťahov, ako aj nároky z nich vzniknuté pred 1. januárom 1992 sa však posudzujú podľa doterajších predpisov.

Podľa ust. § 872 ods. 6 OZ v znení zákona č. 509/1991 Zb., ak ide o vydržanie vlastníckeho práva k pozemku podľa tohto zákona, kde na základe doterajších predpisov bolo možné nadobudnúť len právo na uzavretie dohody o osobnom užívaní pozemkov, môže si oprávnená osoba započítať čas, po ktorý jej právny predchodca mal pozemok nepretržite v držbe aj pred účinnosťou tohto zákona.

Podľa § 137 z. č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo najmä o a) splnení povinnosti, b) nároku na usporiadanie práv a povinností strán, ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu, c) určení, či tu právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem; naliehavý právny záujem nie je potrebné preukazovať, ak vyplýva z osobitného predpisu, alebo d) určení právnej skutočnosti, ak to vyplýva z osobitného predpisu.

31. Základným predpokladom úspešnosti určovacej žaloby podľa ust. § 137 písm. c) CSP je to, že strany sporu majú vecnú legitimáciu a zároveň, že žalobca má na požadovanom určení naliehavý

právny záujem, pričom naliehavý právny záujem netreba preukazovať, ak vplýva z osobitného predpisu. V danom prípade súd mal za to, že je daná vecná legitímácia strán sporu, tak aktívna, ako aj pasívna a zároveň aj to, žalobcovia preukázali naliehavý právny záujem na požadovanom určení. Bez požadovaného určenia by nebolo možné v prípade úspechu žalobcov v spore zaevidovať ich vlastnícke právo v katastri nehnuteľností k spornej nehnuteľnosti, keďže žalovaný je zapísaný ako vlastník uvedenej nehnuteľnosti na Liste vlastníctva č. XXXX. V súlade s konštantnou judikatúrou, na požadovanom určení je vždy naliehavý právny záujem, ak má byť súdne rozhodnutie určujúce vlastnícke právo zaznamenané do katastra nehnuteľností, a týmto spôsobom dosiahnutý stav súladu medzi právnym stavom a stavom zapísaným v katastri nehnuteľností (napr. rozsudok NSSR sp. zn. 1Cdo 56/2003). Tým viac to platí v prípade, že odstránenie spornosti a ochranu svojich práv nemôže žalobca dosiahnuť inak.

32. Súd sa prioritne zaoberal tým, či nie je vo veci daná prekážka právoplatne rozhodnutej veci tzv. res iudicata. Prekážku res iudicata vo veci namietal aj žalovaný. Súd dospel k záveru, že v prejednávanej veci nie je daná prekážka res iudicata vo vzťahu k veci vednej a právoplatne rozhodnutej na tunajšom súde pod sp. zn. 6C/160/2008.

33. Podľa ustanovenia § 161 ods. 1, 2 a 3 CSP, ak tento zákon neustanovuje inak, súd kedykoľvek počas konania prihliada na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať a rozhodnúť (ďalej len "procesné podmienky"). Ak ide o nedostatok procesnej podmienky, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví. Ak ide o nedostatok procesnej podmienky, ktorý možno odstrániť, súd urobí vhodné opatrenia na jeho odstránenie. Pritom spravidla môže pokračovať v konaní, ale nesmie vydať rozhodnutie, ktorým sa konanie končí. Ak sa nepodari nedostatok procesnej podmienky odstrániť, súd konanie zastaví.

34. Podľa ustanovenia § 230 CSP, ak sa o veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať a rozhodovať znova.

35. Predpokladom toho, aby konanie mohlo začať, riadne prebehnúť a súd mohol vydať meritórne rozhodnutie, je splnenie všetkých procesných podmienok vyžadovaných zákonom. Medzi základné procesné podmienky, ktoré je súd povinný skúmať ex offa a to v každom štádiu konania, je skutočnosť, či tu nie je daná prekážka res iudicata - veci právoplatne rozhodnutej, ktorá bráni tomu, aby prebiehalo súdne konanie v tej istej veci, o ktorej už bolo súdom (resp. iným príslušným orgánom) právoplatne rozhodnuté. Prekážka res iudicata je daná, ak na súde už v čase podania návrhu bolo skôr prejednané a právoplatne rozhodnuté konanie v totožnej veci, teda veci, ktorá má rovnakých účastníkov konania, rovnaký predmet konania a sú tu dané rovnaké skutkové okolnosti, od ktorých sa návrh odvodzuje. O tie isté strany ide aj vtedy, ak v konaní vystupujú nositelia práv z rovnakého právneho vzťahu v opačnom procesnom postavení. Totožnosť predmetu konania je daná vtedy, keď ten istý nárok alebo stav vymedzený žalobným petítom vyplýva z rovnakých skutkových tvrdení, na základe ktorých bol uplatnený (t. j. ak je založený na rovnakých skutkových okolnostiach a rovnakom právnom dôvode). Pre posúdenie, či je daná prekážka veci právoplatne rozhodnutej, nie je významné, ako súd po právnej stránke posúdil skutkový dej, ktorý bol predmetom pôvodného konania. Prekážka veci právoplatne rozhodnutej je daná aj vtedy, pokiaľ určitý skutkový dej (skutok) bol po právnej stránke v pôvodnom konaní posúdený nesprávne alebo neúplne, resp. inak" (obdobne uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 13.10.2009, sp. zn. 5Cdo 120/2009).

36. Predmetom konania vo veci vedenej pod sp. zn. 6C/160/2008 bolo určenie, že žalobcovia 1/ až 3/ (totožní ako v prejednávanej veci s výnimkou žalobkyne 1/, ktorá v priebehu konania 4C/53/2018 zomrela) sú vlastníkami spornej parcely (totožnej ako v prejednávanej veci), každý v podiele 1/3. Predmetom aktuálne vedeného konania je žaloba žalobcov 2/ a 3/ o určenie, že sporná nehnuteľnosť patrí do dedičstva po poručiťovi PhDr. U. S., Z.. Vo veci sp. zn. 6C/160/2008 súd žalobu zamietol z dôvodu, že žalobcovia nepreukázali, že sú vlastníkami pozemku každý v podiele 1/3 ani z titulu dedenia po Štefanovi Fanovi, keďže predmetný pozemok nebol predmetom dedičského konania, ale ani na základe vydržania, keď konštatoval, že nebola v ich prípade daná dobromyseľnosť držby, nakoľko od roku 2008 sa vedie ohľadne predmetnej parcely súdny spor. Súd sa však v uvedenom konaní nezaoberal otázkou vlastníckeho práva U. S., ani jeho predchodcov v sporenej parcele. Súd prvej inštancie konštatoval v rozsudku zo dňa 25.11.2014 na str. 21, že: „Obdobne s poukazom na konštatované dôvody rozhodnutia vo veci samej sa súd v ďalšom už bližšie nezaoberal ani otázkou vlastníctva spornej nehnuteľnosti pôvodným navrhovateľom U. S., ku dňu jeho smrti, t. j. ku dňu 07.02.2012“. Na str. 22 cit. rozsudku

okresný súd ďalej konštatuje: „Napokon súd nepovažoval za potrebné ani osobitne sa zmieňovať o prípadných skutkových zisteniach vyplývajúcich zo všetkých iných dôkazov produkovaných účastníkmi (najmä navrhovateľmi), ktoré aj boli v priebehu konania vykonané postupom podľa ust. § 129 O.s.p., avšak neboli bližšie uvedené v odôvodnení tohto rozsudku, a to vzhľadom k tomu, že akékoľvek takéto skutkové zistenia vyplývajúce z týchto dôkazov, by opätovne nemohli akýmkoľvek spôsobom zmeniť vyššie uvedené závery, na ktorých súd postavil svoje rozhodnutie vo veci samej. Tieto skutkové zistenia by mohli objasniť len otázku nadobudnutia vlastníctva k spornej nehnuteľnosti či už pôvodným navrhovateľom (prípadne jeho právnu predchodkyňou E. S. rod. J.), alebo odporcami I. až III. (prípadne ich právnu predchodkyňou U. L. resp. Y. L.). S poukazom na uvedené dôvody tohto rozhodnutia by však preukázanie vlastníckeho práva k spornej nehnuteľnosti právnymi predchodcami navrhovateľov aj tak nemohlo viesť bez ďalšieho preukázania vyššie špecifikovaného dedičského rozhodnutia po poručiteľovi - pôvodnom navrhovateľovi U. S., ktorým by došlo k prededeniu aj spornej nehnuteľnosti ako aktíva dedičstva, k záveru súdu o vlastníckom práve navrhovateľov Ia. až Ic. k spornej nehnuteľnosti.“ Odvolací súd v rozsudku sp. zn. 6Co/444/2015 na str. 23 uvádza: „Navyše, odvolací súd zdôrazňuje, že navrhovatelia nemôžu svojím žalobným návrhom obísť dedičské konanie, ale jediným procesne prípustným prostriedkom by mohla byť žaloba o určenie, že sporná nehnuteľnosť patrí do dedičstva po poručiteľovi T. U. S., zomrelom XX.XX.XXXX. Z ustálenej judikatúry súdov, jednoznačne vyplýva, že spor o tom, či súčasťou dedičstva po poručiteľovi je určitá vec (hnuteľná či nehnuteľná), sa v občianskom súdnom konaní typovo rieši žalobou dedičov na určenie, že poručiteľ bol v deň svojej smrti vlastníkom veci; je tomu tak práve preto, že ak je po poručiteľovi viac dedičov a dedičstvo ohľadne spornej veci nebolo vyporiadané, nemôžu sa dedičia bez ďalšieho domáhať, že sú (spolu)vlastníkmi veci. S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu, návrh navrhovateľov, ktorí odvodzovali svoje spoluvlastnícke právo k spornej nehnuteľnosti u každého v podiele 1/3 tým, že spornú nehnuteľnosť nadobudli do podielového spoluvlastníctva sčasti dedením po svojom právnom predchodcovi T. U. S., nemôže byť dôvodná“. Následne na str. 24 cit. rozsudku odvolacieho súdu tento uvádza: „Okresný súd sa v prejednávanej veci podrobne zaoberal jednotlivými atribútmi držby a vo svojom rozsudku správne vyhodnotil, že navrhovatelia nemohli vydržať spornú nehnuteľnosť z dôvodov presne špecifikovaných v napadnutom rozhodnutí. Z dokazovania vykonaného pred okresným súdom jednoznačne vyplýva, že navrhovatelia v tomto konaní nepreukázali dobromyseľnosť držby, ani titul pre svoj vstup do oprávnenej držby spornej nehnuteľnosti“. Z dôvodov rozhodnutia Okresného súdu sp. zn. 6C/160/2008 ako aj Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6Co/444/2015 mal súd zistený dostatočný poklad pre konštatovanie, že v danej veci nejde o prekážku res iudicata. Z citovaných rozhodnutí je zrejmé, že sudy posudzovali len otázku vlastníckeho práva samotných žalobcov 1/ až 3/, nie však otázku vlastníckeho práva ich predchodcu U. S. k spornej nehnuteľnosti. Nemožno sa stotožniť s tvrdením žalovaného, že súd si mal pri posudzovaní res iudicata pripojiť celý spisový materiál vo veci sp. zn. 6C/160/2008 ani s tvrdením, že súd „sám od seba“ má prihliadať na skutočnosti zistené súdom v inom konaní, nakoľko ide o skutočnosti známe súdu z jeho činnosti v zmysle § 186 ods. 1 CSP. Za skutočnosti, o ktorých sa súd dozvedel v rámci svojej činnosti treba považovať také skutočnosti, ktoré sú zachytené v súdnych spisoch, pričom majú opodstatnenie pre procesné rozhodnutia súdu. Podľa názoru súdu pre posúdenie či je daná prekážka res iudicata je postačujúce oboznámenie sa rozhodnutím súdu a s jeho odôvodnením. Nie je potrebné pripojiť si celý spisový materiál z iného konania, nakoľko pre posúdenie tejto otázky je rozhodujúci rozsudok súdu v danej veci.

37. Následne sa súd zaoberal vecou samou. Žalobcovia sa podanou žalobou domáhajú určenia, že sporná nehnuteľnosť patrí do dedičstva po ich právnom predchodcovi - ich otcovi T. U. S., Z.. Predmetná nehnuteľnosť nebola predmetom prejednávania v dedičskom konaní po ich otcovi, napriek tomu, že uvedený pozemok patrí rodine S./J.. Uvedený pozemok bol pôvodne vedený ako pozemnoknižná parcela PKN č. XXXX vedená v pozemnoknižnom protokole č. XXX, a pôvodne bol zapísaný v pkn. vložkách č. XXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXX, XXXX a XXXX a je identický s parcelou evidencie nehnuteľností č. XXXX o výmere 763 m² a jej súčasťou je celý pozemok CKN XXX/X o výmere 512 m². Celú parcelu PKN č. XXXX nadobudli postupne Y. a Y. J. od roku 1906 do 1938, ktorí boli starí rodičia poručiteľa a následne matka poručiteľa Anna Fanová rod. Gáliková, na základe kúpnych zmlúv v roku 1938.

38. Súd, zaoberajúc sa otázkou vlastníckeho práva predchodcu žalobcov k sporným nehnuteľnostiam, považuje za potrebné sa primárne zaoberať otázkou, či a na základe akej právnej skutočnosti by mal nadobudnúť vlastnícke právo. Za týmto účelom skúmal, či jeho predchodcovia Y. a Y. J. a po nich E. S. nadobudli vlastnícke právo v celosti k pozemku č. PKN XXXX, ktorého súčasťou je aj dnešná

parcela CKN parc. č. XXX/X. Z predložených listinných dôkazov mal súd preukázané, že predchodcovia poručiťa sice boli zapísaní v pkn. vložke č. XXXX ako výluční vlastníci, každý v podiele 1, avšak už samotní žalobcovia tvrdia, že PKN parcela č. XXXX bola zapísaná vo viacerých pozemnoknižných vložkách, kde podľa všetkého boli ako spoluvlastníci zapísané aj ďalšie osoby. Tieto pozemnoknižné vložky žalobcovia súdu nepredložili, ani nenavrhlí súdu vyžiadať si ich od príslušného katastrálneho odboru. Súd tak mal preukázané vlastníctvo predchodcov poručiťa Y. J. a Y. J. len v časti parcely PKN č. XXXX zapísanej vo vložke č. XXXX. Súdu však nie je zrejmé, kto bol vlastníkom ďalších častí PKN parcely č. XXXX zapísaných v ostatných pkn. vložkách resp. v protokole č. XXX, ktorý tiež súdu nepredložili. Súd tak nemal preukázané, že predchodcovia Y. J. a Y. rod. R. boli vlastními celej PKN parcely č. XXXX. Len z predložených identifikácií PKN parcely vyhotovenej Strediskom geodézie dňa 21.07.1971, súd zistil, že v časti A. stav podľa pozemkovej knihy je parcela č. XXXX, druh pozemku lúka, vedená v pozemno-knižnej vložke XXXX, a v časti B. stav v evidencii nehnuteľností, tomu zodpovedá zápis parc. č. XXXX, druh pozemku záhrada o výmere 125 m² vedená na evidenčnom liste č. XXX a užívateľom je S. V., rod. F. a výmera 636 m² vedená na evidenčnom liste č. XXX, v ktorom ako užívateľ je uvedená S. E., rod. J.. Z ďalšej predloženej identifikácie z roku 2012 súd zistil, že PKN parcela XXXX zapísaná vo vložke XXXX zodpovedala podľa stavu parcely CKN XXX/X a rovnako podľa výkazu plôch z 25.10.1973 bola parcela PKN XXXX z vložky XXXX identická s parcelou EN XXXX a ako vlastníkom/ užívateľom zapísaný S. V. v podiele 1/6 a E. S. v podiele 5/6, čomu zodpovedá zápis v časti Nový stav č. parc. XXXX/X vlastníkom/ užívateľom doterajší, záhrada o 533 m² a XXXX/X (vytvorená aj z časti PKN č. XXXX o výmere 230m²). Kúpne zmluvy, ktorými by boli nadobudli podiely v parceli PKN XXXX od všetkých podielových spoluvlastníkov žalobcovia súdu nepredložili.

39. Žalobcovia predložili Kúpno-predajnú smluvu z roku 1927, ktorej predmetom bol prevod r. č. XXX - dom dvor a záhrady, nie parcely XXXX. Vlastníctvo k celej PKN parceli XXXX v prospech predchodcov poručiťa U. S. - teda Y. a Y. J. a E. S. rod. J. nevyplýva ani z Dohody spísanej na MNV v Bytči z roku 1967, podľa ktorej sa z parcely XXXX sa vzdávajú väčšieho úžitku za odmenu 100,-Kčs Y. V., T. V., nie však napríklad V. S., ktorá ešte v identifikácii z roku 1971 vystupuje ako podielový spoluvlastník v podiele 1/6. Rovnako existenciu vlastníckeho práva predchodcov poručiťa U. S. nemožno vyvodit' ani z rozsudku Okresného súdu v Žiline sp. zn. 6C/507/1965, nakoľko sa v ňom len konštatuje, že ide o parcelu navrhovateľky E. S. č. XXXX, pričom otázka vlastníctva k tejto parceli nebola predmetom sporu, išlo len o skutočnosť tvrdenú stranami sporu, súdom bližšie neskúmanú.

40. Rovnako pokiaľ ide o prehlásenia Y. F. a K. S., nepreukazujú nadobudnutie vlastníctva predchodcami poručiťa, jednak v nich nie je uvedená parcela XXXX, hoci podľa tvrdenia žalobcov je omylom uvedená ako parcela č. XXXX, uvedené súd nemal preukázané. Zároveň nie je zrejmé, vo vzťahu k akej časti parcely PKN XXXX sa vzťahoval podiel Y. F., ktorý údajne predala v roku 1938, keď z jedinej žalobcami predloženej pkn. vložky XXXX súd nemal preukázané, že by takáto osoba vlastnila spoluvlastnícky podiel na parceli XXXX. Rovnako ani tak osoby v čestných prehláseniach uvádzané - L. E., T. R., L. Q., M. F., F. Q., T. S., H. S.. V tejto súvislosti súd opätovne poukazuje, že žalobcovia nepredložili výpisy zo žiadnej inej pozemnoknižnej vložky okrem pkn. vložky č. 1364. Rovnako ani z Odevzdávacích listín vzťahujúcich sa k prejednaniu dedičstva po Y. J. a Y. J. nevyplýva jednoznačne ich výlučné vlastníctvo k parceli PKN č. XXXX, keďže sa uvádza slovné spojenie „nemovitostné podily“, t. j. podiely v nehnuteľnostiach, čiže ani tu sa jednoznačne neuvádza výlučné vlastníctvo predchodcov žalobcov. Navyše žalobcovia nepredložili ani samotné rozhodnutia o dedičstve po Y. a Y. J..

41. Z listinných dôkazov predložených žalobcami súd mal za preukázané, že určitý spoluvlastnícky podiel nadobudli Y. a Y. J. a po nich nadobudla určitý podiel E. S. rod. J.. Zo žiadneho vykonaného dôkazu však nemal súd preukázané, že by sa predchodcovia poručiťa U. S. sa stali vlastními parcely PKN č. XXXX, neskôr EKN XXXX, z ktorej vznikla sporná parcela CKN XXX/X, a to v celku teda v podiele 1/1.

42. Súd zdôrazňuje, že v spore o určenie vlastníckeho práva má žalobca bremeno tvrdenia, že je vlastníkom veci a z akých skutočností svoje vlastníctvo vyvodzuje. Z tohto bremena tvrdenia potom pre žalobcu vyplýva bremeno dôkazné, a to preukázať existenciu nadobúdacieho vlastníckeho titulu, resp. skutočností spôsobilých založiť takýto nadobúdací titul. Ak tieto skutočnosti budú preukázané, žalobca uniesol ako bremeno tvrdenia, tak i dôkazné bremeno. V prejednávanej veci súd dospel k záveru, že žalobcovia neuniesli dôkazné bremeno na preukázanie skutočností, ktoré sú im na prospech. Žalobcovia nepreukázali, že sporné pozemky nadobudli do výlučného vlastníctva predchodcovia poručiťa U. S., tak Y. J. a Y. rod. R., ani E. S., od ktorej mal poručiť U. S. predmetné pozemky zdediť. Súd zároveň

zdôrazňuje, že i keď je možné niektoré z listinných dôkazov boli založené do spisu 6C/160/2008, súdu nebol podaný návrh na oboznámenie sa s listinami z tohto spisu, ani nebol vznesený návrh na jeho pripojenie. V tejto súvislosti súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Obdo 91/2019 zo dňa 10.12.2020. Súd sa v ňom nestotožnil s názorom dovolateľa, že v predmetnom spore mal súd prvej inštancie ako aj odvolací súd „sám od seba“ prihliadať na skutočnosti zistené súdom v inom konaní, nakoľko ide o skutočnosti známe súdu z jeho činnosti v zmysle § 186 ods. 1 CSP. Za skutočnosti, o ktorých sa súd dozvedel v rámci svojej činnosti treba považovať také skutočnosti, ktoré sú zachytené v súdnych spisoch, pričom majú opodstatnenie pre procesné rozhodnutia súdu (ustanovenie opatrovníka strane sporu, ktorá ho mala ustanoveného v iných konaniach, nepripustenie určitej osoby ako občianskeho zástupcu strany sporu a podobne). Každý spor je iný, osobitý (aj keď vo viacerých sporoch môžu vystupovať tí istí účastníci), pričom súd v každom konkrétnom spore rozhoduje na základe ním zisteného skutkového stavu. Skutkovým základom súdneho rozhodnutia je súhrn skutkových zistení, ku ktorým súd dospel v priebehu konania. K skutkovým zisteniam súd dospieva posúdením (vyhodnotením) skutkových poznatkov, ktoré získava najmä dokazovaním. Dôkaz slúži na preukázanie skutočností, ohľadom ktorých nesie účastník dôkazné bremeno. Dôkazným prostriedkom je najmä výsluch strany, výsluch svedka, listina, odborné vyjadrenie, znalecké dokazovanie a obhliadka. Spôsob vykonávania dokazovania a vykonania alebo nevykonania toho-ktorého dôkazného prostriedku však určuje súd v závislosti od toho, či jeho vykonanie je relevantné a efektívne pre rozhodnutie sporu vo väzbe aj na ďalšie dôkazné prostriedky, ktoré boli vykonané a či tieto sú postačujúce pre rozhodnutie sporu po vecnej stránke. Je povinnosťou tej-ktorej strany sporu na preukázanie svojho tvrdenia označiť alebo predložiť konkrétny dôkaz, ktorým je možné a efektívne jeho tvrdenie preukázať. Za takýto dôkaz dovolací súd nepovažuje pripojenie spisu z iného konania, pretože v súdnom spore súd namiesto strany nemôže určovať, ktorý dôkazný prostriedok, vykonaný v inom súdnom konaní, ktorého obsah je zachytený v súdnom spise, preukazuje tvrdenie strany sporu v tom-ktorom prejednávacom spore, nakoľko by tým v spore zvýhodnil jednu stranu sporu oproti inej strane sporu, čo je neprípustné, keďže strany sporu majú v konaní rovné postavenie (uplatňuje sa princíp rovnosti sporových strán).

43. Vzhľadom na to, že na žalobcovia poukázali aj na možnosť vydržania vlastníckeho práva k uvedeným pozemkom tak porúčiteľom U. S., ako aj jeho predchodcami, s poukazom na to, že predchodcovia porúčiteľa túto nehnuteľnosť užívali už od roku 1908 a teda porúčiteľ nadobudol vlastnícke právo vydržaním už v roku 1992, ako aj s poukazom na dobromyseľnosť vlastníctva a to, že túto nehnuteľnosť až do roku 2008 kedy si ju predchodca žalovaného oplotil, obhospodarovali, kosili ju, vysadili sad stromov a platili za ňu daň z nehnuteľnosti, súd sa zaoberal aj otázkou vydržania.

44. Vydržanie patrí k všeobecným originárnym spôsobom nadobudnutia vlastníckeho práva a pojmovo predstavuje nadobudnutie vlastníckeho práva dlhodobou držbou oprávnenou osobou, ktorá nie je vlastníkom. K zákonným predpokladom vydržania okrem spôsobilého predmetu vydržania patria: a) nadobúdateľ je oprávneným držiteľom veci po celú vydržaciú dobu, b) nepretržitosť vydržacej doby, ktorou je neprerušovaný stav držby predmetu vydržania počas zákonom ustanovenej doby, ktorá je pri hnutelnostiach tri roky a pri nehnuteľnostiach desať rokov. Oprávnenosť držby sa posudzuje z týchto hľadísk: a/existencia právneho titulu (hoci domnelého), o ktorý sa dobrá viera držiteľa opiera, b/ nakladanie s vecou počas celej vydržacej doby ako s vlastnou, c/ dobrá viera držiteľa vzhľadom na okolnosti uvedené pod a/ a b/, že mu vec podľa práva patrí. Uvedené podmienky spolu navzájom súvisia a navzájom sa podmieňujú. Zo znenia zákona je tak treba vyvodit', že ako podmienka pre oprávnenú držbu (teda aj samotné vydržanie) nepostačuje len subjektívne presvedčenie držiteľa o tom, že vec alebo právo mu patrí, ale je potrebné, aby držiteľ bol v dobrej viere („so zreteľom ku všetkým okolnostiam“). Túto podmienku vykladá judikatúra tak, že posúdenie toho, či držiteľ je so zreteľom ku všetkým okolnostiam v dobrej viere, že mu vec alebo právo náleží, nemôže vychádzať len z posúdenia subjektívnych predstáv držiteľa. Dobrá viera držiteľa sa musí vzťahovať i k okolnostiam, za ktorých vôbec mohlo vecné právo vzniknúť, teda i k právnemu dôvodu („titulu“), ktorý by mohol mať za následok vznik práva (napr. zo zmluvy, ktorá je síce absolútne neplatná, ale na základe nej sa osoba ujala držby, pričom neplatnosť spočíva v skutočnostiach, ktoré vyžadujú kvalifikované právne posúdenie, a držiteľ na to nemá potrebné odborné predpoklady a pod.). Otázka existencie dobrej viery sa posudzuje z hľadiska objektívneho, teda podľa toho, či držiteľ pri normálnej opatrnosti, ktorú možno na ňom požadovať, nemal a nemohol mať pochybnosti, že mu vlastnícke právo patrí.

45. Podľa názoru súdu zistený skutkový stav a predložené dôkazy nepreukazujú dobromyseľnosť predchodcov porúčiteľa U. S., predovšetkým E. S. o tom, že by im sporný pozemok vlastnícky patrilo

v celosti. Súd nebola preukázaná existencia nadobúdacích titulov, na základe ktorých nadobudli vlastníctvo k PKN parcele XXXX, nemohli byť predchodcovia poručiteľa dobromyseľní ohľadne toho, že sporný pozemok užívali v celosti. Uvedený záver preukazuje aj žalobcami tvrdená skutočnosť, že v roku 1967 zistila E. S. rod. J., že uvedená nehnuteľnosť jej nepatrí v celosti, iba v spoluvlastníckych podieloch. Z tohto dôvodu bola uzatvorená Dohoda so L. U., F. R., S. I., S. V., S. V., T. V. a Y. V., pričom sa zároveň v Dohode konštatuje, že až dňom podpísania dohody mala vstúpiť do úžitku E. S.. V zmysle § 134 ods. 2 OZ v znení účinnom do 31.03.1983 musela byť však aj takáto Dohoda predmetom registrácie štátnym notárstvom. Žalobcovia netvrdili, že k registrácii napriek podaniu návrhu došlo, preto ani takýmto spôsobom nenadobudla E. J. žiadne ďalšie podiely na spornej parcele. Takáto dohoda ani nemohla viesť k vydržaniu vlastníckeho práva k parcele PKN č.XXXX a to s poukazom na konštantnú judikatúru súdov, napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/283/2009. Keďže predchodcovia poručiteľa U. S. podľa názoru súdu nemohli vydržať spornú parcelu PKN XXXX v celosti, ktorej súčasťou je aj parcela CKN XXX/X, nemohol vydržať parcelu ani poručiteľ U. S., do dedičstva po ktorom má podľa žalobcov patriť táto parcela. Ako už súd konštatoval, nestačí len subjektívne presvedčenie držiteľa, že je v dobrej viere, že mu vec patrí. Vychádzajúc z titulu, na podklade ktorého mohli podľa tvrdenia žalobcov predchodcovia U. S. založiť svoju dobromyseľnosť a oprávnenosť držby vedúcu k nadobudnutiu vlastníckeho práva k spornej parcele vydržaním, súd dospel k záveru, že základe uvedených titulov nemohli založiť svoju dobromyseľnosť, že im patrí sporný pozemok v celosti. Dobrá viera je vylúčená v prípade, ak aj laik pri zachovaní obvyklej opatrnosti musí spoznať, že užíva viac, než kúpil. V danom prípade teda nemožno uvažovať ani o ospravedlniteľnom omyle držiteľa. Pokiaľ sa aj predchodcovia poručiteľa chopili držby sporného pozemku, tak zo zreteľom na všetky okolnosti nemohli byť v dobrej viere, že sú vlastníkom v celom rozsahu. Najvyšší súd Slovenskej republiky sa rozhodnutiami sp. zn. 4 Cdo 283/2009 (R 73/2015), 4 Cdo 361/2012 (R 74/2015), 5 Cdo 49/2010, 3 Cdo 97/2009, 3 M Cdo 7/2010, 3 M Cdo 8/2010 a sp. zn. 6 M Cdo 5/2010 priklonil k právnomu názoru, že súčasťou všetkých okolností, na ktoré je pri dobromyseľnosti potrebné brať zreteľ, sú aj ťažiskové právne formy. Podľa R 73/2015 oprávneným držiteľom nehnuteľnosti, ktorý je so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný o tom, že je jej vlastníkom, nemôže byť ten, kto do jej držby vstúpil za účinnosti Občianskeho zákonníka v znení do 31. decembra 1991 na základe zmluvy o prevode nehnuteľnosti, ktorá nebola registrovaná štátnym notárstvom v zmysle zákona č. 95/1963 Zb. o štátnom notárstve a o konaní pred štátnym notárstvom (notársky poriadok) v znení neskorších predpisov. Podľa R 74/2015 oprávneným držiteľom nehnuteľnosti, ktorý je so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný o tom, že je jej vlastníkom, nemôže byť ten, kto do jej držby vstúpil za účinnosti Občianskeho zákonníka v znení do 31. decembra 1991 na základe zmluvy o prevode nehnuteľnosti, ktorá nebola uzatvorená v písomnej forme.

46. Vzhľadom na uvedené skutočnosti súd dospel k záveru, že predchodcovia žalobcov nemohli nadobudnúť vlastníctvo k sporným pozemkom ani vydržaním, keďže u nich nebol daný jeden z predpokladov pre nadobudnutie vlastníckeho práva týmto originárnym spôsobom, a to oprávnenosť držby - dobrá viera, že im nehnuteľnosť patrí. Vzhľadom na to, že z dôvodu absencie čo i len jedného z predpokladov vydržania k vydržaniu nedošlo, súd sa už nezaoberal ďalšími predpokladmi vydržania. Argumentácia žalobcov o užívaní predmetného pozemku ich rodinou celé roky poukazujú, že pozemok reálne obrábali, starali sa o neho, oplotili ho, posadili stromy, k čomu súd poznamenáva, že v samotnom fyzickom obrábaní pozemku nespočíva dobrá viera užívateľov pozemku, že im tento pozemok vlastnícky patrí. Preto nerozhodné boli aj tvrdenia žalobcov, že za pozemok platili dane, keďže platenie dane je zákonnou povinnosťou vlastníka, ktorý je ako vlastník zapísaný v príslušnej evidencii, príp. registri, avšak platenie dane samo osebe nepreukazuje ani vlastníctvo nehnuteľnosti, ani skutočnosť, že platca dane je dobromyseľný v tom, že mu nehnuteľnosť vlastnícky patrí. Dobrá viera nadobudnutia vlastníckeho práva je jednou z kumulatívnych zákonných podmienok každého vydržania podľa § 134 OZ, pričom je rozhodujúcou pre začatie plynutia vydržacej doby. Subjektívne presvedčenie držiteľa o jeho vlastníctve veci nemôže byť samo osebe podkladom pre vydržanie, pokiaľ toto jeho presvedčenie nie je vyvolané okolnosťami objektívne nasvedčujúcimi oprávnenosť držby veci alebo práva, predovšetkým od spôsobilého nadobúdacieho titulu. Vlastnícke právo k pozemku vydržaním nemožno získať „iba“ samotným nepretržitým, viac ako 10-ročným obhospodarovaním pozemku, príp. jeho oplotením bez toho, aby omyl držiteľov o tom, že im pozemok vlastnícky patrí predmetná nehnuteľnosť, bol ospravedlniteľný. Omyl predchodcov žalobcov je však neospravedlniteľný, pretože subjektívne presvedčenie, že im pozemok vlastnícky patrí, neodvodzujú od spôsobilého nadobúdacieho titulu.

47. Na základe citovaných zákonných ustanovení a zisteného skutkového stavu súdu nezostávalo nič iné, iba žalobu ako nedôvodnú zamietnuť, keďže vykonaným dokazovaním nebolo dostatočne preukázané, že poručiteľ U. S. predmetný pozemok nadobudol na základe tvrdených nadobúdacích titulov a ani nebolo preukázané, že by sa poručiteľ alebo jeho predchodcovia stali vlastníkmi predmetného pozemku jeho vydržaním, pretože im neplynula žiadna vydržacia doba. Táto môže totiž plynúť iba oprávnenému držiteľovi. Dobrá viera držiteľa, že mu pozemok vlastnícky patrí, musí byť daná od samotného začiatku užívania pozemku.

48. Zároveň súd zdôrazňuje, že hoci zo strany žalovaného neboli popreté skutkové tvrdenia žalobcov, súd nemôže žalovaný nárok priznať kedykoľvek v prípade nepopretia skutkových tvrdení žalovanej strany, hoci by jeho dôvodnosť nebola preukázaná. Ustanovenie § 186 ods. 2 CSP oprávňuje súd, aby si osvojil skutkové zistenia založené na zhodnom tvrdení účastníkov. Súd teda nemusí vykonávať dokazovanie ohľadom skutočností, ktoré medzi účastníkmi nie sú sporné, a môže ich bez dokazovania zobrať za základ svojho rozhodnutia. Ide o prejav zásady formálnej pravdy v civilnom procese, v zmysle ktorej súd nemá povinnosť skúmať, či tieto tvrdenia korešpondujú so skutočným stavom, alebo nie. Existencia tohto oprávnenia vychádza zo všeobecnej skúsenosti, že v kontradiktórnom spore možno s vysokou mierou pravdepodobnosti predpokladať správnosť skutkových tvrdení, na ktorých sa vzájomne súperiace strany v konfliktnnej situácii civilného sporu napriek tomu dohodnú. Pri prevzatí zhodných tvrdení strán je súd limitovaný, a to v dvoch smeroch, pričom jedným z limitov je, že súd nemôže vziať za preukázané také zhodné tvrdenia strán, u ktorých existuje dôvodná pochybnosť o ich pravdivosti. Uvedená koncepcia má zabrániť vytvoreniu fiktívnych skutočností a urobiť ich základom súdneho rozhodnutia. Ak má súd dôvodné pochybnosti o pravdivosti zhodných tvrdení strán, vykoná ohľadom nich dokazovanie. V sporovom konaní však musí strana navrhnúť dôkaz na ich preukázanie (okrem sporov s ochranou slabšej strany). Ak strana dôkaz nenavrhne, súd na tieto tvrdenia neprihliadne.

49. Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti súd žalobu žalobcov o určenie, že pozemok parcela registra „C“ č. XXX/X o výmere 512 m² patrí do dedičstva po poručiteľovi U. S., zomr. XX.XX.XXXX, zamietol.

50. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

51. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

52. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 CSP. Žalovaný bol v spore v celom rozsahu úspešný a preto mu vznikol nárok na náhradu trov konania voči žalobcom v rozsahu 100 %.

53. O samotnej výške tejto náhrady trov konania rozhodne súd podľa ustanovenia § 262 ods. 2 CSP, po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Žilina.

Podľa ustanovenia § 125 ods. 1 CSP odvolanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe.

Podľa ustanovenia § 125 ods. 2 CSP podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva.

Podľa ustanovenia § 125 ods. 3 CSP odvolanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a

aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

Podľa ustanovenia § 363 CSP v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa ustanovenia § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa ustanovenia § 365 ods. 2 CSP odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa ustanovenia § 366 CSP prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov); ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.